

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercfeny

III. évfolyam, 7. szám, 2009. július

Holdraszállás

Science-fiction

Fantasy

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:
Homoergaster, Kapitány, Ida,
Charlie Dalton, Mickey Long

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓINK!

Negyven éve történt, hogy ember lépett a Holdra. 1969. július 20-án a sas leszállt. Legalábbis a hivatalos verzió szerint. Hogy nem csak a hivatalos verzió létezik, erről adunk most számot ebben a számban. A két nézőpont kulturáltan vitatkozik, érvekkel, pro és kontra. Az olvasóra bízunk, hogy állást foglaljon, szájíze szerint.

Múlt hónapban lezárult pályázatunk két írását, melyek nem kerültek dobogóra, most közöljük, mindenki épülésére.

Könyvajánlónkban kicsit visszatérünk Ammerúnia világára, s az ajánlott kötetten keresztül betekintést nyerhetünk az ottani elfek világába.

Utolsó előtti részéhez érkezett a Minden testnek útja! Hamarosan befejeződik ez a szédítő kozmikus látomás.

Mindenkinek további kellemes nyarat és jó szórakozást kívánunk!

Lidércfény HQ

Helyreigazítás

Kis hiba csúszott múlt havi számunk fejlécébe. Egy gonosz varázsló ideiglenes átkot szórt a szerkesztőség tagjaira, akik így összekeverték a hónapokat. Ezen még egy barbár sereg sem tudott segíteni, így sajnos június helyett május szerepelt a belső fejléceken. Ambár az is lehet, hogy a tikkasztó hőség ártott meg. Ezer bocs, meg egy anyamedve! :) :)

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 7. szám, 2009. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: NASA - holdfotó, NGC 6888 starfield

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Bognár Attila (WhiteRaven), Homoergaster

Illusztrációk: NASA, Aranyi László honlapja

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző
(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

HOLDRASZÁLLÁS

Az égi lámpás /Homoergaster/3.

A Holdraszállás rövid története /Kapitány/ .6.

FANTASY

Zorg, az űrbarbár /Charlie Dalton/8.

A setét rengeteg /Mickey Long/10.

SCIENCE-FICTION

Minden testnek útja /Homoergaster/12.

KÖNYVAJÁNLÓ

Eric Muldoom:

Elf vérrel, holdezüsttel /Ida/16.

Jegyzet

Kapitány

ÁLMAINK ÚTJÁN

Érdekes írás jelent meg Jeff Spender tollából Almaink útján címmel, melyet a <http://almainkutjan.freeweb.hu/> címen érthettek el. Jeff Spender a magyar Stormregion játékkfejlesztő cég történetének kezdeteit meséli el, elsősorban azt az időszakot, amikor csapat még garázsfejlesztőként működött, úgymond nem hivatalos formában.

„Azt hiszem, hogy egyedülálló a kezdeményezés. Eddig soha senki nem beszélt arról, hogy mi történt előtte, hogyan kezdődött, mi volt, mielőtt egy nevesebb, közismert játékkfejlesztő cég megjelent a játékkfejlesztő szakmában. Pedig nagy segítség lett volna - számomra biztos -, ha például a Digital Reality a 90-es években kiteríti a lapjait. Hogyan kezdtek, mit csináltak, miként. Talán több csapat túléli a garázsfejlesztést, megpróbáltatásokat és befut. Lett volna miből hitet meríteni. Talán a magyar játékkfejlesztés fénykorában élénk. Talán.

Ha végül cigányútra is ment, elvitatni nem lehet, hogy sikertörténet volt a Stormregion. Aztán utánunk a vízőzön. Csőd. Egy évtizedre volt szükségem, hogy mindent a helyére rakjak magamban és más perspektívákból is képes legyek végigvizslatni történetünket. Remélem úgy sikerül, hogy más is tanul belőle, másnak hasznára lesz.”

Közismert tény, hogy a Stormregion, több sikeres és jó játék fejlesztője, nemrégiben csődbe ment. Sajnálattos eset, többek között azért is, mert magyar dolgozókat foglalkoztató cégről volt szó. Mai világunkban sajnos nem egyedülálló esetről van szó.

A végkifejlet ismeretében szomorú volt olvasni a történetet. A Stormregion egy olyan csapat volt, amelyben - sok más magyar garázscsapatnál eltérően - megvolt a tudás és az energia ahhoz, hogy nagy dolgokat hozzanak létre, és nem hobbiként, hanem fő foglalkozásként üzzék a játékkfejlesztést.

Az 1990-es évek végén, 2000-es évek elején a Neoprimitives csapat keretein belül mi, szentesi számítéchesek is próbálkoztunk hasonló dolgokkal, de végül nem jutottunk el a céggé alakulásig. Ellenben jól éreztük magunkat, sokat tanultunk, lemezűségeket és kisebb játékokat készítettünk. És ami a legfontosabb: a mai napig megmaradt a tagok közötti barátság.

Az égi lámpás

A Hold ősidők óta foglalkoztatja az emberek képzeletét. Amióta csak fürkészőn nézik, szabad szemmel, vagy eszközökkel, gondolatok, filozófiák egész tárházát mellékelték hozzá az évezredek alatt. Egész kultúrkörök épültek rá, istenek lakhelyének tartották, sőt istennek. Korokon át jegyezték fázisait, kutatták az életre gyakorolt hatását. A boszorkányok szárva-kat viselő istene, az őszanya három arca: az ifjúság, az élet telje, és a halál a holdunk fázisaihoz köthetők.

A vallások, mágikus rítusok mellett égi kísér(t)őnk egy másik szellemi szférába is belépett: az irodalomba. A gótikus-rém-fantasyregényekben a Hold elengedhetetlen kellék, vámpírok, zombik, farkasemberek és eszelősök kószálnak a sárga fénye alatt. Nem is szólva a sci-fikről, melyeknek Verne derék fegyvermániás gitt-egetyle óta immár célja, helyszíne is. De akár még egy materialista krimiben is szerepet kaphat, ha mást nem, hangulatfokozóként. Ezen a ponton illő megemlíteni a romantikus történetek tengerpartos-holdas andalgását is. Az emberi elme már a kezdetektől megpróbálta elképzelni, mi lehet a Holdon. Felfedezések sorát tette egyre fejlődő eszközeivel a felszínén. Hangzatos neveket adott a formáknak, tengereket, síkságokat, krátereket neveztek el, rájöttek, hogy a Hold mindig egy oldalát mutatja felénk. A Hold túlsó oldala ismét megmozgatta a képzeletet. A holdbéli emberek a túloldalra költöztek a földiek kíváncsi tekintete elől, egészen az első műholdig, ami körbepérelte. A huszadiknak nevezett századra elfogyt a látszólag a Hold misztériumai. Amikor pedig az első űrhajó leszállt a felszínén, a kis lépés egy embernek, nagy a többinek hangzatos kijelentésével, úgy tűnt, az emberiség birtokba veszi, meghódítja a lámpást... Mint tudjuk, az Apolló 11 1969-ben elkezdte ezt, ez a diadalmenet 1972-ig tartott, s akkor valami miatt megszakadt. Azóta nem ment ember a Holdra...miért nem? Pedig a technika sokat fejlődött! Ha akkor le tudták küzdeni azt a 400 ezer kilométert, most miért nem megy? A tudósok azóta is az „eredményeken” csemegéznek, a vezetők ígérgetik a nagy visszatérést, de még inkább a Mars-utazást. Mintha mindent tudnánk már a Holdról. Pedig ez nincs így! Amikor vége szakadt a képzelet szülte rejtelmeknek, színre léptek a valóságok. A Hold nem olyan, mint azt az előzetes mérések, elemzések alapján vártuk. A felszíni formációi különösek, olyan elrendezettséget, szabályosságokat, szimmetriákat mutatnak, amin a tudósok fennakadtak. Rejtélyes fények villannak fel a kráterekben, ott, ahol évmilliók-milliók óta mozdulatlanoknak kéne lenni, mozgás van, valami történik. A megfigyelések az első távcsövek óta tartanak. A magyaráztatókísérletek a meteor-becsapódástól a vulkanikusságon át a kéreg alatti magmaáramlásokig próbálják rendszerbe illeszteni a Hold felszíni rianásait (ezeket régebben kiszáradt folyómedreknek hitték), szabályosnak látszó rácsszerkezetét, mely mintha belülről tágulást mutatna. A szabályos kráterrendszerek, melyek íves láncokat alkotnak, sorozatokat, nem csupán ezért érdekesek. Egyes kráterek belsejében másodlagos kráterformák vannak, szintén szabályos elrendezésben. Ezeket elszánt gondolkodók, köztük a magyar Hédervári Péter, a magmaáramlások földihez hasonló hatásainak véli. Mint tudjuk, a Földön így jönnek létre a vulkanikus törésvonalak, és azokon a hátságok. A Hold kérgé nem olyan rugalmas, mint a Földé, így kráteres beomlásokkal és töréses rianásokkal válaszol e hatásokra. Pedig állítólag a Holdon sosem volt vulkanizmus. Aztán ott vannak az el- és fel-tűnő kráterek. Ez sem piskóta ügy! Az egyik agyonhallgatott botrány-kő a 11 kilométeres Linné-kráter. A felfedezése után nem sokkal egyszerűen eltűnt! Kétszáz éven át a helyén egy elmosódott fol-

tot láttak, aztán 1830 és 1845 között újból látszott, le is rajzolták, többször is. Aztán megint, huss, eltűnt. Most megint úgy néz ki a helye, mintha kiradiózták volna. Láttak még völgyhidat is a felszínen, két hegy, a Promontorium Lavinium és a Promontorium Olivium között, egy 3 kilométeres völgyön áthúzódott. Aztán eltűnt, és helyén két nagy krátert találtak, amik azelőtt nem voltak ott! Aztán ott vannak még a különböző színű foltok, némelyik nagy sebességű mozgást végez, míg akad, amelyik a méretével tűnik ki. Az Arisztarkhosz-kráter környékén egy 20 kilométer nagyságú narancsszínű foltot láttak...nem az ufológusok, hanem a csillagászok, 1963 október 29-én. Innen már csupán egy cicaugrás, hogy a Hold egy idegen űrbázis, ahol a felszín alatt nagy élet van. A felszínen, vagy afelett sebesen mozgó fények, kiáramló gázok, és füstök kétségkívül „ipari” benyomást keltenek.

Aztán ott van az érdekes jelenség, hogy a Hold körül keringő szondák pályája bizonyos pontok felett módosul, sokszor lehetetlenné téve a feladat elvégzését. Azokon a helyeken gravitációs anomáliákat fedeztek fel. Ez azoknak, akik látták és-vagy olvasták a 2001 Űrodüsszeiát, ismerős lehet. Ezt azzal magyarázzák, hogy a Hold belsejében üregek vannak, vagyis nem egyenletesen tömör. Eszerint a Hold olyan, akár egy rosszul öntött csokitálapó. Van, ahol vastagabb, van, ahol vékonyabb. Az amúgy kissé befuccsolt Apolló 13 végzett egy érdekes kísérletet. Egy 23 tonna súlyú rakétafokozatot lőttek rá a holdfelszínre. A becsapódás 10 tonna dinamit robbanásával ért fel. A Hold ezután négy (4!) álló órán át kongott! Ez a hatás ötvenszer erősebb volt, mint azt a kutatók az összetétele alapján várták. Sajtóból van a Hold? A holdutazások, különösen az első, hatalmas ovációt váltottak ki a Földön, de már ekkor hallatszottak kétkedő hangok, melyek később csak erősödtek. Az közismert tény, hogy a Holdon a földiének csupán egyhatoda a nehézkedés. A kiváló Stanislaw Lem még az 50-es években megírt Pirx történeteiben (Feltételes reflex, Vadászat) a Földről megállapított és elvárt egyhatod nehézkedés alapján mozgatta hősét.

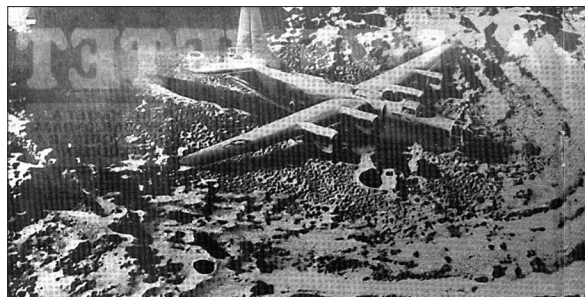
A „Riadó a naprendszerben” című könyv egy illusztrációja 1965-ből. Hegedűs István grafikája.

Ehhez képest a NASA felvételeken az űrhajósok úgy ugrabugrálnak, mint akinek a derekára erősítettek egy gumiszalagot, és azzal rángatják. Szóval a mozgásuk egyáltalán nem egyhatodos. Ha valaki kíváncsi rá, hogy milyennek is kellene lennie, olvasson Lemet. Az első emberek partra szállását a Holdon világszerte sok millió ember nézhette élő tv-közvetítésen. A cüccalista táborban persze nem! Na most amikor a holdkomp a felszínen dübrent, fura dolog történt: nem hallatszott! Igen tudom, az űrben a hangok csak a Star Wars-ban hallatszanak. Ugyanakkor a zűrűhajúó-ban volt levegő, ha Hold felszínén nem is, és a szkakanderek viselkedésében hallatszódnia kellett volna valami recse-

nésnek, bangnak vagy egyéb izének. Ezután újabb furcsaság következett: Aldrin és Armstrong, miután szerencsésen megérkeztek a Holdra, aludni tértek! Az élő közvetítés 5 teljes órára megszakadt, míg az űrben hajózók úgymond pihengettek! Legalábbis ez volt a hivatalos indoklás. Namost ez kb. annyira tűnik igaznak, mint az, amikor egyik komcsi papíron igazolja a másiknak, hogy az ÁVH-n nem vertek meg senkit! Erre az ufológusok harapnak, mert szerintük a két földi idegennel randizott az öt órás műsorszünet alatt... Aztán vannak, akik szerint az egész holdatérés kamu. Elég erős érveik vannak, a rossz szögben, sőt össze-vissza eső fények, nyomtatott „C” betű az egyik sziklán, a lobogó zászló (gondoljuk csak el, vákuumban!), szórt fények az árnyékos részeken, ami csak légkörben lehetséges, az ismétlődő ugyanolyan hátterek (mondhatnánk gúnyosan: a Hold mindenütt egyforma!), a komp fúvókája alatt nincs tűzvájta kráter, sőt a fúvóka is túl újnak látszik, mintha nem is használták volna, stb... Egy bájos elmélet szerint, az egészet egy profi filmrendező forgatta, egy halivúdi stúdióban. Ilyenkor szokás a 2001 rendezőjét, Stanley Kubrick-et emlegetni, hogy állítólag ő lenne a tettes. Szerintem van egy hatásos érv ez ellen a felvetés ellen. Mégpedig az, ha ő rendezte meg anno a holdraszállást, az nem lett volna ennyire rossz! Az egyik legmegdöbbentőbb az a kijelentés, miszerint a híres fotó, melyen a Föld látható a Hold egén, hamisítvány, mégpedig amatőr. Mire alapozzák ezt? Hát arra, hogy a Hold köztudomásúan mindig ugyanazt az oldalt mutatja a Föld felé. Ezért a Holdon állva nem lehet olyasmit látni, amit a kép mutat, a lenyugvó, vagy felkelő félföldet! A másik súlyos felvetés, hogy a Föld-Hold távolságból következően, a Föld onnan kisebbnek kellene látszon, mint a képen! Azt is ajánlanám az olvasó figyelmébe, hogy ne csak nézegesse a híres csizmanyomát a holdporban, hanem gondolkodjon is. Bármelyik földi játszótéren ki lehet próbálni, hogy a száraz homokban nem lehet kontrasztos lábnyomot hagyni, mert a nyom szétporlik egy sekély mélyedésébe. Olyasmit, amit az űrhajósok hagytak a holdporban, csak nedves homokban lehet! Márpedig odaát nem szokott esni az eső! Nem is szólva arról, hogy a komp talpa nem süppedt be a porba, holott 15 tonnát nyomott! Még az űrhajósok is jobban belemerültek! Persze ha az egész csupán papírmásé díszlet, akkor stimmt! És bizony van itt még valami, ami nekem, a tervezett Mars-utazásokkal kapcsolatban villant be. Arról az „apró” gondról van szó, hogy a Mars - de már a Hold is - kívül esik a Föld mágneses védőpajzsán, és így kozmikus sugárzás akadálytalanul hatol át mindenre, az emberi testen is. Ennek a pusztító hatásnak a kivédésére tele akarják nanorobotokkal pumpálni a jövő űrhajósokat. Ezek majd meggyógyítják a sérüléseket. Szóval a Hold is kívül van a mágneses pajzsán, olyannyira, hogy saját „kondenzcsikót” híz a napszélben, vagyis a nap korpuszkuláris sugárzásában. Tekintve, hogy a 60-as években még nem igazán volt nanotechnológia, rejtély, hogyan bírták a sugárzást ezek az űrhajósok...vagy mégis volt? Egyébként a legújabb korban már a média ingerküszöbéig is elért ez a dolog. Ehhez talán az internet is hozzájárult. Ugyanis fenn kering egy videó, melyen a „kis lépés” nem igazán jön össze, mert valahonnan a magasból leesik egy reflektor. Technikusok rohannak be a képbe - szakfander nélkül, utcai öltözékben! -, hősünk pedig még az űruhán át is érzékelhető, lemondó gesztussal kezd visszamászni a létrára, hogy új-ravegyék a jelenetet. Az alábbi webcímen megtekinthető a felvétel:

http://indavideo.hu/video/valodi_holdraszallas?a ction=video_site&video_title=valodi_holdraszallas%3Ftoken%3Df9cd6a435195fd2a476724ed6b6ca481

Ha a kedves olvasó mostanra esetleg torkig lenne a holdi furcsaságokkal, közölhetem, hogy még ezeknél meredekebb infók is vannak! Az egyik ilyen, mely szerint odafenn már láttak második világháborús bombá-

zót, vitorláhajót is! Többek közt, mert kristálypalotát és ufókat szintén. Van egy vad elmélet, mely szerint a Hold bizonyos pontjai valamilyen „mágneses” összeköttetésben állnak földi pontokkal. Az egyik ilyen hely a Bermuda-háromszög lenne. Ehhez kötődik talán, az egyik kedvenc képem: egy emberi csontváz képe...a holdi porban! Kísérőnkön nem szabadna elbomlania egy akárhogy odakerült holttestnek! Ismét csak Lem mestert ajánlanám, aki érzékelteti a Feltételes reflexben, milyen is a holdi halál. Mármost ha úgy van, ahogy mondják, és nincs semmilyen légkör ott!

Csontváz a Holdon. (Aranyi László hozzájárulásával.)

Vannak, akik azt állítják, hogy a Hold belül üreges. Ehhez még két variáció társul. Az egyik szerint a Hold egy űrállomás, melyről az idegenek tenyésztek és figyelik az emberiséget. A másik még sokkal meredekebb. Ez egy ún. parafelderítés eredménye, médiumok tapasztalták meg. Most következzen a lényeg, szintén a netről:

„A keringési ideje megegyezik a tengely körüli forgásával, ezt sziderikus hónapnak nevezik a csillagászok. Értéke: 27 (földi) nap 7 óra 43 perc 11,47 másodperc. A részletes megfigyelések kimutatták, hogy a Hold picit imbolygó sebességgel forog a tengelye körül, ezért nem pontosan csak az egyik felét látjuk, hanem valamivel többet a két oldalán (az egyenlítőnél). Mintha csóválná fejét a Holdanya, miközben bennünket bámul. Felmerül a kérdés, hogy mi szabályozza a forgási sebességét egy ekkora égitestnek?

Mi úgy találtuk, hogy a holdkéregben több ponton olyan mesterséges létesítmények, idegen támaszpontok találhatók, amelyek gigantikus méretű gravitációs motorokkal, hajtóművekkel rendelkeznek. Ezekkel szabályozzák a planetoid forgását. Korábban forgott a Hold, tehát mindkét oldala látható volt a Földről. Megnéztük mi van még ezen kívül a Hold belsejében, hogy rájöjjünk az idegenek által okozott forgás szinkronizáció okaira... a Hold belül üreges. Nem egy tömör kódrab az űrben, hanem inkább egy hordóra vagy tartályra hasonlít a szerkezete.

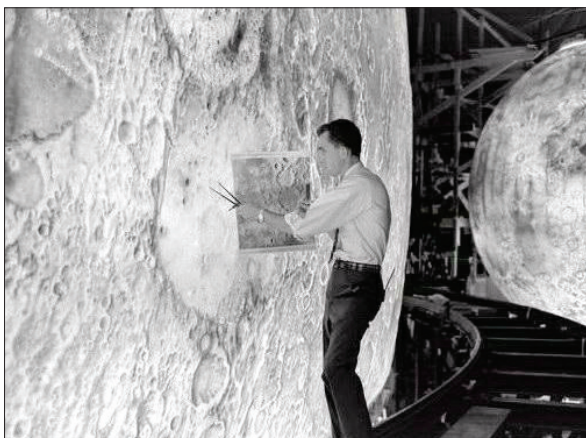
Az a gigantikus méretű belső üreg, amit mi a Holdban bilokációs felderítéssel találtunk, megerősítette a szeizmológiai méréseket. A Hold forgástengelye mentén, a sarkok irányából benyúló, sok száz kilométer magas hegyek csúcsai között egy ismeretlen módon

odarögzített, mini fényerőmű, talán nukleáris lámpa vagy egyszerűbben szólva törpecsillag lebeg. Ennek a sárgás, a Napéra emlékeztető fénye világítja be a tartályt, aminek palástját körben tengervíz borítja.

„Olyan, mint a párizsi gipsz...”
(Aranyi László hozzájárulásával.)

Ez a gyűrű alakú, kékeszöld színű óceán tehát az üreg belső falán terpeszkedik, de egyértelműen nem a centrifugális erő tartja ott. A Hold ehhez túl lassan forog és ráadásul a kérgének anyaga el sem bírná az ezzel járó húzóerőt. Mi odabent úgy éreztük, hogy az üreg belsejében megfordul a gravitáció iránya. Ez valószínűleg a kéreg tömegvonzása miatt van és alig valamivel kisebb, mint a Hold külső felszínén tapasztalható érték (1,62 m/s²). A belső óceánon nincsenek szigetek, szárazulatok, kivéve a két sarki csúcsot. Nagyjából egyenletes a tenger mélysége, a fenékben nem találhatók hegyek vagy hasadékok. A Föld felőli oldalon valamivel magasabb a vízszint az állandó dagály (tömegvonzás) miatt. Véleményünk szerint azért szabályozzák a Hold forgását az idegenek, hogy ne lötyögjön a víz a belsejében. Mivel a holdi gravitáció mindössze egyharmada a földinek, itt sokkal nagyobb árapályjelenséget kelt a forgás. Akár száz méter magas, iszonyú sebességgel körbesöpörő árhullám is elképzelhető lenne egy sebesen forgó Hold esetében, ami sem a vízben található élőlényeknek, sem a fenék-kéreg szilárdságának vagy a két hegycsúcs szikláinak nem tenne jót. Mivel a rendszert bevilágító, futó mesterséges csillag működését szabályozzák, nagyon egyenletes az óceán felett húzódó, hasonlóan gömbhöz alakban elhelyezkedő, vékony légkörben az éghajlat. Itt nincsenek évszakok, heves viharok, tornádók és más kellemetlenségek. Az elpárolgó víz persze felhőket képez, amikből enyhe zápor vagy szitáló köd formájában hullik vissza a csapadék. A vízben tengeri élőlényeket, földi halakat, hínárt és planktont láttunk, tehát valószínűleg sós, és gyakorlatilag teljesen tiszta, anyagát és információtartalmát tekintve szennyezetlen az egész. Nem tudjuk, mennyi lehet az óceán térfogata, de valószínűleg vetekedik a Föld vízkészletével.

Készül a nagy mű. (Aranyi László hozzájárulásával.)

Solaria vezetőitől annyit sikerült megtudnunk, hogy a Holdban tárolják az istenek a következő földi teremtetési korszak vízkészletét. A jelenlegi, 6. teremtetési szakasz rövidesen véget ér a Földön egy tűzözönnel. Ennek során a Föld teljes vízkészlete felforr az irgalmatlan nukleáris hőségben, amit a nagyhatalmak atomfegyverek felrobbanása idéz majd elő, minden életet elpusztítva a bolygó felszínén, valamikor 2028-2032 között. Az óceánok nem egyszerűen elpárolognak, hanem el is bomlanak, hidrogénre és oxigénre. A Föld tömegvonzása nem elegendő arra, hogy visszatartsa a hidrogént, így az elszivárog az űrbe. A visszamaradó oxigén pedig három atomos formában, ózonként alkotja majd a nitrogénnel együtt a következő korszak légkörét. A Földön tehát nem marad egy csepp víz sem. Ahhoz, hogy az istenek újra be tudják telepíteni a bolygót élettel, a Holdból át kell tölteniük az információsan tiszta, és ezért az élőlények számára megfelelő vizet a felszínére. Ez lesz a Vízöntő kor, amikor több kilométer átmérőjű, mesterséges dimenzióalagutakat nyitnak a két égitest között, átfolyatva az új vizet a csontsáraz medencékbe. A Föld újra lakhatóvá tétele egy teljes platóni évig (2160 földi évig) fog tartani. Új kontinensek, új élőlények kerülnek rá, s végül 440000 embert is letelepítenek, új típusú (ózonálló) testekben...”

Forrás:

<http://esemenyhorizont.uw.hu/2001/parafeld.html>

Ezt nem szeretném kommentálni, mivel nem vagyok médium. A tisztelt olvasók közül talán már többen értesültek arról, hogy állítólag a nácik is ott tanyáznak. Oda vonultak vissza a földi vesztes háború után. Azt is állítja a teória, hogy ők találták fel a repülő csészealjákat...még a 30-as években! Most, miután a kegyelem-döfést is megadtam a cikk elolvasójának, marad a kérdés: milyen akkor a valós Hold? Talán mégsem olyan, amilyenek nekünk beadják mint a csukamájolajat. Sok minden cáfolni látszik ezt, túl sok minden...

Utószó: Ha valaki szeretne még jobban kiakadni a Hold rejtélyein, annak Aranyi László honlapját ajánlom, a <http://aranylaci.freeweb.hu/> címen.

Homoergaster

A Hold adatai az internetről:

Tömeg: A Föld tömegével kifejezve:	7,349*10 ²² kg	0,0123*Föld tömeg
Egyenlítői sugár	1737,4 km	0,2724
Közepes sűrűség (gm/cm ³)	3,34 gm/cm ³	3,34 gm/cm ³
Földtől mért közepes távolság	384 400 km	384 400 km
Tengelyforgási idő	27,32 nap	27,32 nap
Keringési idő	27,32 nap	27,32 nap
Egy holdi nap hossza	29,53 földi nap	29,53 földi nap
Közepes pályamenti sebesség:	1,03 km/sec	1,03 km/sec
A pálya excentricitása	0,0549	0,0549
A pályasík hajlásszöge az ekliptikához	5,15°	5,15°
Az egyenlítő Ekliptikával bezárt szöge	1,53°	1,53°
Egyenlítői nehézségi gyorsulás	1,62 m/sec ²	1,62 m/sec ²
Egyenlítői szökési sebesség	2,38 km/sec	2,38 km/sec
Albedó (Fényvisszaverő képesség)	0,12	0,12
Felszíni hőmérséklet		
Nappali átlaghőmérséklet:	107°C	107°C
Éjszakai átlaghőmérséklet:	-153°C	-153°C
Maximális hőmérséklet:	123°C	123°C
Minimális hőmérséklet:	-233°C	-233°C

Talalós kérdés:

- Mi az? Föld körüli pályán kering és nagy kapa fogai vannak?
- ?
- Műhód.

A Holdraszállás rövid története

Negyven éve, 1969. július 16-án indult el az Apollo-11 űrhajó a Hold felé, majd július 20-án az Eagle holdkomp Neil Armstrong és Edwin Aldrin űrhajósokkal a fedélzetén sikeresen leszállt a Holdon, miközben társuk, Michael Collins a Columbia fedélzetén várta visszatérésüket. Ez a küldetés volt az emberiség első sikeres leszállása egy idegen égitesten az ismert történelem során. Az amerikai űrhajózási hivatal, a NASA és az űrhajósok kimagasló teljesítménye előtt szeretnénk tisztelni ezzel a rövid írással.

A Hold a Földet kísérő természetes égitest. Bárki megcsodálhatja a Holdat, ha éjszaka felnéz az égre. Már szabad szemmel is sok részlet kivehető rajta, de ha az ember beszerez egy olcsó csillagászati távcsövet, és azzal figyel meg kísérőnköt, még csodálatosabb részleteket figyelhet meg rajta. Nem csoda, hogy a Hold már régóta izgatja az emberiség fantáziáját. Holdunk az első – és egyelőre az egyetlen – olyan idegen égitest, amelyre élő ember sikeresen eljutott.

A híres francia író, Jules Verne – avagy Verne Gyula – 1865-ben illetve 1870-ben megjelent regényeiben (Utazás a Holdba és Utazás a Hold körül) az emberiség egy sikeres Hold-küldetést hajtott végre. A történetben a Baltimore városában működő, enyhén fogalmazva fegyvermániásokot tömörítő Gun Club tagjai egy hatalmas ágyút építettek, mellyel egy alumíniumból készült ágyúlövedéket lőttek ki a Hold felé. A lövedékben három vállalkozó szellemű „űrhajós”, Nicholl, Barbicane és Michel Ardan foglalt helyet. Sikeresen megkerülték a Holdat, de leszállni nem tudtak rajta, majd épen, egészségesen leszálltak a Földön. Egy tizenkilencedik századi Apollo-8 küldetésnek lehettünk tanúi :) Verne elképzelései a valóságban nem állták volna meg a helyüket, bár a Gun Club-program paraméterei több szempontból igencsak közelítettek az Apollo-program részleteihez. Megjegyzem, hogy a Gun Club tagjai nem elégedtek meg egy sikeres Hold-expedícióval, egy későbbi regényben, a Világfelfordulásban ismét építettek egy óriási ágyút, de ez már egy másik történet...

Ha egy jókora lépést téve átugrunk a huszadik századra, figyelmünket az első világháborút lezáró békeszerződések tiltó korlátozásaival sújtott, rakétakísérleteket végző német hadseregre kell irányítanunk. A németek a harmincas években kezdtek el komolyabban foglalkozni a rakéták hadi célokra való alkalmazásának kutatásával, és a második világháború végére jelentős, a gyakorlatban is alkalmazható eredményeket értek el. A kísérletek egyik vezető és talán legismertebb alakja Dr. Wernher Magnus Maximilian Freiherr von Braun

alkalmazták. Von Braun és csapata néhány évvel később a Hold sikeres meghódításában is komoly szerepet játszott. Ők szerencsések voltak abból a szempontból, hogy az amerikaiaknak adták meg magukat – sok más német rakétakutató szovjet fogságba esett, ahol – bár többnyire életben maradtak – sokkal kötöttebb körülmények között kellett dolgozniuk.

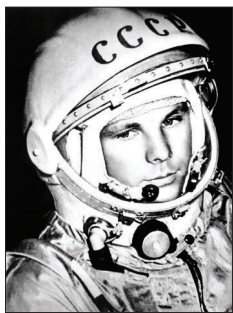
Míg az USA-ban von Braun bevonásával folytak a rakétakísérletek, a másik szuperhatalom, a Szovjetunió sem tétlenkedett. Az ötvenes években – szintén némi német segédlettel – előnyre tettek szert az amerikaiakkal szemben, és Szergej Koroljov vezetésével gyakorlatban is alkalmazható kutatási eredményeket értek el. A szovjet kutatók 1957. október 4-én bocsátották fel a Szputnyik 1-est, a világ első műholdját. Bip-bip: ennyit üzent a kis műhold a földieknek – Amerika számára ez a szovjet technikai fölényt jelképezte, és persze azt is tudomásukra hozta, hogy az elvtársak akár atomcsapást is képesek lennének mérni az Egyesült Államokra rakétaik segítségével. Megkezdődött az űr meghódításáért folytatott verseny, amelyre sajnos elsősorban nem a tudomány, hanem a politika nyomta rá bélyegét.

Az USA kétségbeesetten próbálta utolérni a szovjeteket. Ennek érdekében 1958 október 1-én megalapították a NASA-t (National Aeronautics and Space Administration – Nemzeti Repülési és Űrhajózási Igazgatóság), amely azóta is a legfontosabb amerikai űrkutatási szervezet. Bejelentették a Mercury programot, melynek keretén belül embereket kívántak feljuttatni az űrbe, és onnan épségben visszahozni őket. Ennek érdekében egy rendkívül szigorú vizsgálat során kiválasztottak hét pilótát, akik az első amerikaiak lehettek az űrben. Érdeemes megjegyeznünk az „eredeti hetek” névsorát: Gordon Cooper, Wally Schirra, Alan Shepard, Gus Grissom, John Glenn, Deke Slayton és Scott Carpenter. A későbbiekben mind a heten eljutottak az űrbe. Alan Shepard járt a Holdon, John Glenn pedig 1998-ban, 77 évesen(!) repült az űrrepülőgéppel is – úgy látszik, Glenn esetében igaz a régi mondás, miszerint öreg ember nem vénember. Valószínűleg jó kapcsolatai lehettek az öregnek, hiszen 1974 és 1999 között

Ohio állam demokrata párti szenátora volt. Deke Slayton egészségügyi problémák miatt nem repülhetett az első körben, de 1975-ben a Szovjet-Apollo közös szovjet-amerikai repülés során mégis feljutott az űrbe.

Megkezdődött a kutatás. 1961. április 12-én azonban Amerika számára kellemetlen hír érkezett: egy szovjet űrhajós, név szerint Jurij Alekszejevics Gagarin egy 1 óra 48 perces repülés során Vosztok-1 űrhajójával megkerülte a Földet. Gagarin volt az első ember a világűrben – szegény nem sokáig élvezhette sikerét, ugyanis 1968. március 27-én egy MiG 15-ös gépen repülve pilótársával együtt életét veszítette egy máig tisztázatlan háttérű – mellesleg a konspiratológusok egyik kedvenc témájának számító – baleset során.

A szovjet sikerre vérszegény választ adott Ham, a csimpánz 1961. január 31-i, majd Alan Shepard 1961. május 5-i repülése. Shepard a Mercury 3-mal egy mindössze 15 perces űrugrást hajtott végre, és útjának csak a legfelső szakaszában volt az űrben. A NASA azonban még ennek a kis sikernek is örült – legalább nem robbant fel a rakéta, mint több más kísérlet során. Shepard repülése után viszont

beindult a szekér – az eredeti űrhajós csapat tagjai (Deke Slayton kivételével, aki egy orvosi vizsgálat során elbukott) is megtették útjukat a világűrbe. John Glenn volt az első amerikai, aki megkerülte a Földet, és a többiek is fontos tapasztalatokat szereztek útjuk során, melyeken az emberiség az első tétova lépéseket tette meg a szülőbolygóján kívülről vezető úton.

1961. május 25-én John Fitzgerald Kennedy, az Amerikai Egyesült Államok 35. elnöke az alábbi szavakkal jelentette be szándékait a Hold elérésére:

„Itt az idő, hogy nagyobb lépéseket tegyünk egy nagyszerű új Amerikáért, hogy egyértelműen átvegyük a vezető szerepet az űrbeli teljesítmények területén, amely valószínűleg sok tekintetben a jövőnk kulcsát is rejti. Hiszem, hogy a nemzetünknek kell elérnie a célt, még mielőtt ez az évtized véget ér, hogy embert juttassunk a Holdra, és biztonságban vissza is hozzuk a Földre. Nincs olyan űrprogram, ami nagyobb hatással lesz az emberiségre, vagy fontosabb az űr hosszú távú felfedezésében, mint ez, de nem lesz ilyen nehéz vagy költséges sem.”

A Mercury-program után következett a Gemini-program, amely során már fejlettebb technika, a Gemini-űrhajók alkalmazásával hajtották végre a repüléseket. A program célja elsősorban az új fejlesztések kipróbálása volt, többek között Gemini-űrhajóval hajtották végre az első amerikai űrsétát, kísérleteztek az űrrandevúval, és megvizsgálták, hogy az ember képes-e kibírni hosszabb időt (annyit, amíg elérné a Holdat) a súlytalan-ság körülményei között.

A Gemini-programmal párhuzamosan megkezdtek az Apollo-programot, amely már konkrétan a Holdra szállást tűzte ki céljául. Elég szerencsétlenül indult a program: az Apollo-1 űrhajóban egy földi teszt során tűz ütött ki, és a bent tartózkodó űrhajósok (Gus Grissom, Ed White és Roger Chaffee) életüket veszítették. A baleset visszavetette a programot, és rámutatott arra, hogy igen komoly hiányosságok tapasztalhatók, amely adott esetben az űrhajósok életébe kerülhet.

A NASA jelentős erőfeszítéseket tett a hibák kijavítására, és ennek eredményeképp további előrehaladást ért el. A kutatás több területet érintett: ki kellett fej-

leszteni az űrhajót, amelyben az űrhajósok megteszik az utat a Holdig; létre kellett hozni a holdkompot, amellyel lehetővé válik a Hold felszínének elérése, és meg kell építeni azt a hordozórakétát, amely képes eljuttatni az űrhajót, a holdkompot és az utasokat a Földről a Holdra.

A program során számos kísérleti Apollo-küldetést indítottak útra. Kiemelkedő jelentőségű közöttük az Apollo-8 űrhajó útja, amelyen Frank Borman, Jim Lovell és Bill Anders a világon elsőként megkerülte a Holdat, illetve az Apollo-10, amely szintén eljutott a Holdig, de nem szállt le rajta.

Az amerikaiak holdprogramjával párhuzamosan a szovjetek is szerettek volna embert juttatni a Holdra. Kezdeti előnyük viszont fokozatosan elkopott, és nem voltak képesek olyan hordozórakétát kifejleszteni, amely biztonságosan el tudta volna juttatni a szovjet űrhajósokat a Holdig. Ehelyett inkább az űrszondás kutatás terén érték el sikereket, amelyek közül méltán kiemelkedő az 1970-es és 1973-as Lunohod-küldetés. Ennek keretében két, kb. Trabant méretű holdautót juttattak a Holdra, majd hosszabb időn keresztül működtették őket (a Lunohod-1 például 301 napig működött). Az űrszondákkal elért eredmények mégsem voltak képesek elfedni a kudarcot, miszerint a Hold poros felszínét sohasem érintette szovjet állampolgár.

Az Egyesült Államokban 1969. július 16-án érkezett a nagy pillanat. A von Braunék által kifejlesztett Saturn-V rakéta tetejére ráillesztették az Apollo űrhajót és a holdkompot, majd Armstrong, Aldrin és Collins megindult a Holdig vezető hosszú útján. Három napos repülés után pályára álltak a Hold körül. 1969. július 20-án Armstrong és Aldrin átszállt az Eagle holdkompba, majd – kisebb problémákkal szembesülve – leszálltak a Holdra, a Nyugalom tengerén. Megtették azt, ami még Verne regényhőseinek sem sikerült. Armstrong jelenthette az irányítóközpontnak: *„Houston, itt a Nyugalom Bázis. A Sas leszállt.”*

Némi idő elteltével Armstrong lemászott a holdkomp oldalára szerelt létrán, a Hold felszínére lépett, majd elmondta azóta legendássá vált szavait:

„Kis lépés az embernek, hatalmas ugrás az emberiségnek.” - vagy eredetiben: *„That's one small step for a man, one giant leap for mankind.”*

Armstrong után Aldrin is kiszállt a holdkompból, és megkezdtek a felszíni tevékenységet. Kitűzték az amerikai zászlót, fényképeztek, közetmintákat gyűjtöttek, végeztek némi tudományos tevékenységet, de a holdkomptól nem mehettek el nagyobb távolságra. Mindössze néhány órás holdi tartózkodás után muszáj volt hazaindulniuk: felszálltak a holdkomppal, összekapcsolták a Columbiával, majd elindultak hazafelé, a Földre. 1969. július 24-én hajnalban az Apollo űrhajó sikeresen leszállt a Csendes-óceánon, majd a Hornet repülőgép-hordozó helikoptere kipecaázta őket a vízből. Az űrhajósokat rögtön karanténba is zárták, elkerülendő az esetlegesen a Holdon összeszedett fertőzés továbbterjedését. Armstrong és csapata óriási teljesítményt nyújtott, és nem mindennapi bátorságról tett tanúbizonyságot. Gondoljunk csak bele: egy alig-alig kipróbált űrhajóval és holdkomppal, a mai lehetőségekhez képest neveléses informatikai támogatással jutottak el egy olyan helyre, ahol nem volt más ember rajtuk kívül, és ha végzetes probléma merült volna fel, akkor semmilyen segítség nem számíthatott volna. Ők mégis bátran nekivágtak az útnak, és sikeresen végre is hajtották a kitűzött feladatot.

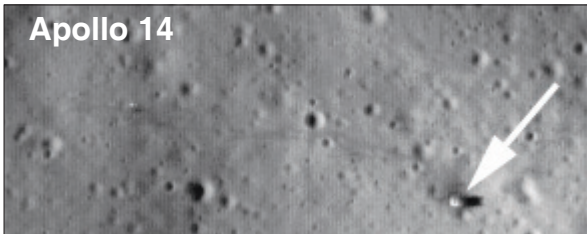
Magyarország is reagált az eseményekre:

„Losonczy Pál, az Elnöki Tanács elnöke és Fock Jenő, a Minisztertanács elnöke a Magyar Népköztársaság és a Magyar Szocialista Munkáspárt nevében táviratban gratulált az Egyesült Államoknak és az űrhajósoknak a kimagasló tudományos teljesítményért, egyben a táviratot átadó Nagy Lajos ideiglenes washingtoni ügyvivőn keresztül figyelmeztettek a világűr békés célú felhasználásának fontosságára.” Szabad Föld, 1969. július 25.

Az Apollo-11 útja után még hat küldetést indítottak a Holdra, amelyből öt volt sikeres. Az Apollo-13 útja során baleset következett be, amely meghiúsította a leszállást, és az űrhajósok élete is veszélybe került. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy Jim Lovell, Fred Haise és John „Jack” Swigert végül is megúsza a dolgot, és a Hold megkerülése után viszonylag épségben leszálltak a Földön. Az utolsó küldetés az Apollo-17 volt, amelyen Harrison „Jack” Schmitt, Eugene Cernan és Ron Evans vett részt. Azóta nem járt ember a Holdon – a NASA egész egyszerűen nem kapott több pénzt egy ilyen költséges program további finanszírozására, sőt, még a tervbe vett további Hold-küldetéseket is törölték.

Érdekeség, hogy 2009. július 17-én a Lunar Reconnaissance Orbiter (LRO) lefotózta az Apollo-expedíciók leszállási helyeit. A fotókon kis jóindulattal kivehetőek a 40 éve otthagytak nyomok, de ígéretet kaptunk, hogy hamarosan jobb felbontású képekkel is szolgálnak majd.

Mit látunk a jelenben? Sajnos azt kell mondanunk, hogy az ígéretes kezdetekhez képest nem sok jót. Többek között gazdasági haszna miatt nem hagytak fel az űrkutatással – gondoljunk itt pl. a rengeteg távközlési műholdra – de sajnos ma nem a nagyszabású vállalkozások korát éljük. Folynak tudományos kutatások, vannak űrteleszkópjaink, építgetik a Nemzetközi Űrállomást (ISS), de a legérdekesebbnek számító emberes küldetések, a Mars meghódítása vagy éppen bázis építése a Holdon sajnos még várat magára. A jelenlegi gazdasági válság sem kedvez az űrkutatásnak – a felelőtlenül gazdálkodó bankokat segítik ki dollármilliárdokkal, így a tudósoknak valószínűleg még kevesebb pénz jut majd. Szerencsére azért vannak új, feltörekvő játékosok

is: Kína, Japán, India és Európa, így a klasszikus űrhatalmaknak is össze kell majd kapniuk magukat, ha nem akarják, hogy hirtelen a második vonalban találják magukat. Reméljük, hogy egészséges versengés fog kialakulni, mely az űrkutatás, a tudomány és általánosságban az emberiség javát fogja szolgálni.

Végezetül következzen egy rövid irodalomjegyzék, amelyben a felhasznált forrásokat adom meg, illetve ajánlom mindenkinek a felsorolt könyveket és webhelyeket, aki további információkra vágyik:

Internet:

1. Wikipedia.
2. The Project Apollo Archive: <http://www.apolloarchive.com/>
3. Lunar Reconnaissance Orbiter: <http://lro.gsfc.nasa.gov/>
4. Űrvilág.hu: <http://urvilag.hu/article.php?id=3383>

Összeesküvés-elméletek:

1. A Gagarin konteók: http://konteo.blog.hu/2009/04/17/a_gagarin_konteo
2. Az Apollo-11 Holdra szállása: http://konteo.blog.hu/2008/12/21/az_apollo_11_holdraszallasa
3. Holdraszállás: mese vagy valóság? http://www.szenzesinfo.hu/lidercfeny/txtcikk.php?cikk_id=3132
4. Mindenféle űrkutatással kapcsolatos konteó, Aranyi László honlapja: <http://aranylaci.freeweb.hu/>

Könyvek:

1. Tom Wolfe: Az igazak. Könnyed stílusú könyv, amelyben a szerző az amerikai űrkutatás kezdeteit meséli el, elsősorban az első hét űrhajósra és a Mercury-programra koncentrálva.
2. Dancsó Béla: Holdséta, A Holdra szállás története. Vaskos és igényes munka, érdekesen meséli el az űrkutatás történetét a kezdetektől a Szojuz-Apollo közös űrrepülésig.
3. Űrhajózási lexikon
4. Galambos Tibor: A világűr képekben. Ez egy 1983-as kiadású könyv, rengeteg szép fotóval.
5. Nagy István György: Űrhajózás (Kolibri könyvek)

Kapitány

Zorg, az űrbarbár

Történt egyszer, még a Stix galaxis meghódítása után, hogy Pasmapeia, a híres katona, egyébként teljesen véletlenül, rátalált erre az időkapura. És történt az is -szintén egyszer-, majdnem 4000 évvel korábban, hogy Zorg, a Vandoch törzs legendás harcosa, a rettegett „Véreslábszárú” Zorg az utolsó gallyat simította rá kunyhója tetejére, semmi jelet nem adva afelől, hogy tisztában lenne vele, hogy rezidenciáját konkrétan az előbbi híres katona által éppen most megtalált időkapura építette. Zorg egyébként békés ember volt az akkori viszonylatokban mérve. Ellenségeivel mindig humánusan járt el.

Szemgolyót csak hatszor tépett ki, és etetett meg foglyival, csonkolni is viszonylag ritkán csonkolt, skalpolni pedig minden évben csak 12-szer.

Zorg tehát kigyúrt testét süttette a tiszta, vörös naplementében, izmos karjai megfeszültek, középhosszú, fényes haját a szél lágyan fújta az arcába és az olaj aranylón csillogott mellén, mikor legalább ilyen aranylón kinyílt alatta egy időkapu, és a faviskójával együtt őt is magába szippantotta.

Ugyanebben az időben Pasmapeia benyomta a ható-

dik kalmont is, megnyitva ezzel a lehetőséget, hogy bárbar először járjon az űrben.

Négy és fél percig tartott, mire Zorg rájött, hogy nyilvánvalóan Rottach, a níbiai varázsló forgószelezte ide az alvilág fenekére, hogy glorkin harcosaival orvul leölessen.

- Slötymön, slavu sletymen.... - gondolta Zorg, ami nagyjából annyit tett, hogy a csatabárdja otthon maradt. Azért lelkesedése nem tört meg: vadul ugrott Pasmapeiára, és leharapta a döbönt katoná bal fölét, majd megrágtá és lenyelte. Több se kellett Pasmapeianak - hiszen Ő a dobeln flotta admirálisa, legendás háborús hős, a Stixi Mészáros, ahogy az újságok nevezték -, hogy az eddig Sern Voltazaar által tartott 100-as sprint világrekordját 3 másodperccel megdöntse, és ugyanezzel a lendülettel űrhajójának szemeteskonténerébe kuporodjon. Zorg ismerte ezt a harcmodort, még a magyar íjászkortól, így bölcsen nem követte a menekülőt, hanem egy szikla mögé húzódott az esetleges hátranyilazások elkerülése végett. Szíve csatára éhesen egyre erősebben kalimpált, combja megfeszült, szépen kidolgozott izmai kirajzolódtak, és elrugaskodott. Egy szempillantás alatt az általa bölénynek vélt űrhajóra ugrott, és emberfeletti erővel törté-zúta a háromszázmillió Derby 7-est. Mikor már csak acél és stermer romok maradtak az egykori pilótafülkéből, akkor Zorg megragadott egy kiálló darabot, ami kísértetiesen emlékeztette a csatabárdjára, és neki-rontott a visító szemeteskonténernek.

Pasmapeia belátta, hogy jobb megadnia magát, és így reménykedni a gyors halálban, ezért kimászott fedezékéből, és Zorg lábait elé vetette magát, aki érzékenyült a kétségbeesett, földön csúszó ellenfele látványától, és csak az egyik karját csapta még le a füle mellé, hogy szimmetrikus legyen. Ekkor az űrbárbar úgy döntött, felméri a te-repet, így felállt az űrhajó roncsaira, jobb lábát kicsit behajlítva előrenézett, félmeztelen felsőtestét az izzadság fényesítette, és a pont mögötte felkelő telihold ezüstös fényében szemlélte a tájat, azt az ismeretlen vidéket, ahova nyilvánvalóan valami gonosz hatalom sodorta, és ami nyilvánvalóan tele van legyőzendő ellenségekkel. Látta áldozatának gyöngé felépítésén, hogy egyedül egy óráig se maradna életben, így egy vasdarabbal bilincse verte Pasmapeiat, amúgy is szüksége volt egy szolgára a helyett, aki otthon maradt. Így, kettesben vágta neki az ismeretlen pusztának. Szép lassan a két éji vándor árnyéka összeolvadt a horizonttal, miközben a lágy szellő egy ismeretlen okból odaszúrt amerikai zászlót verdesett.

Rottach meglehetősen unatkozott. Egész éjszaka hiába kínozza az embereket, hiába gyújtogatta a falvakat sárkányaiával, Zorg sehogy sem akart feltűnni. Meghalt volna? Vagy valami konkurens varázsló csábította el tőle fölélségnek? Nem bírta tovább ezt a bizonytalanságot, és habár a peloponészoszi varázslózsínt megtiltotta neki, belenézett a szakromentoba, hogy megnézzé hol van a bárbarja. A szakromento pedig sorra megmutatta az eseményeket addig a pillanatig, hogy a két vándor eltűnt a sivatagban a Belonea bolygón. Hosszas mérlegelés után gondolt egyet, és rájött, hogy minden gonosz varázslónak szüksége van egy bárbarra, aki feddhetetlen nemes-ségével és iszonytató testi erejével mindig meghiúsítja ördögi terveit. Összegyűjtötte hát négymillió glorkin harcosból, és háromszázezer ferdoni kósárcányból álló seregét, hogy misszió keretében visszahozza Zorgot, vagy - ha ez nem sikerül - berendezze új palotáját ezen az ismeretlen pusztaságon.

Pasmapeia annak ellenére, hogy a Soot bolygón végezte el a ZD20-as kiképzést, ami a hadseregben ritkaságnak számított, elfáradt. Azazhogy nagyon elfáradt. Mondhatnánk: nagyon-nagyon. A nyelvét lógatva vonszolta fáradt tagjait, miközben Zorg fáradhatatlanul menetelt, sőt meg sem izzadt különösebben, éppen csak annyira, hogy jól nézzon ki. Már hajnalodott, mikor megálltak pihenni.

- Jörg, velmen, szörg - jelentette ki hősünk, ami korabeli nyelvvel egy 'megáll, kaját keres' felszólítással ért fel. A közelben épp egy hintradont zabált két pofára a

bolygó félelmetes gyilkológépe, a tytonia. Zorg messziről megérezte a szagát, és csataordítások közepette ráugrott a fenevadra. A tytoniak történetében aligha eshetett meg hasonló, így szegény bestiánk hirtelenjében menekülőre fogta a dolgot. Zorg persze ennek nem dőlt be, mert ismerte ezt a harcmodort, így egy kőszikla mögé bújva várta a nyilvesszőket. Hosszú mérlegelés után a tytonia úgy döntött nem adja félig megrágott tetemállatát, és felveszi a harcot ismeretlen támadójával, így óvatosan visszaügetett. Zorg lesből támadta újabb rohammal, és miután a tytona szemeit kiszívogatta a nyelvvel, letépte a mellső lábát, és korábbi gazdája ellen fordította. Nemsokára a tytona hullaként meredt legyőzőjére, akinek mintha egy könnycsepp gördült volna le az arcán, vonásaiból azonban mindenképp kitűnt, hogy sajnálja szerencsétlen áldozatát, és tisztelettel viszonyul iránta. Mindezek után a tűzre rakta, és megették.

Évés után aludtak néhány órát, persze Zorg nem volt fáradt, csak álmos... egy kicsit... Aztán továbbindultak, és néhány óras vágta után odaértek egy táblához: ÜDVÖZÖLJÜK DISNEYLANDBEN! Zorg hihetetlen helyzetfelismerő képességével egyből leszűrte, hogy nyilván egy ellenséges kastély gonosz varázslójának fészkebe érkeztek. Ékes csatakiáltásokat hallatva tépte ketté a kapuban örködő biztonságiakat, majd a főkapu felé vette az irányt, ahol egy szfinx szobor állta az útját.

- Életben hagylak vándor, ha válaszolsz egy találos kérdésre. Mi az, reggel...

Am Zorg belevágott a szfinx monológjába. Majd újra és újra, míg a szoborból, és a beleépített számítógépből már csak egy közepes söröshordónyi hamu maradt. Aztán egy kövér gyerekcsorda felé vette az irányt, akik éppen vattacukrot zabáltak egy közeli bódében. A gyerekek visítóva könyörögtek az életükért, de ez Zorgot nem tévesztette meg, ismerte a gonosz varázslatok efféle bugyrait. Éppen csapásra emelte kezét, hogy levágja a legkövérebbet, mikor odaért Rottach hatalmas seregével.

- Sejnemergen, verbon, varnemorgen! - mondta Rottach.

- Zörg börgön vörg - vágott vissza Zorg.

Innentől magyarul beszéltek, hogy mindenki megértse.

- Mit keresel itt Zorg, te bárbar, hát már sehol sem lehet nyugtom tőled?

- A törzsi varázslónk megjósolta, hogy ide fogsz jönni utánam, így az időkapura építettem fakunyhómat, hogy még előtted ideérjek, és legyen időm felkészülni a harcra. A Disneylandet ugyanis egy olyan elektromos mező veszi körül a rengeteg felhasznált energia miatt, így varázstudományod immár semmit sem ér ellenem.

- Hát ismét meghiúsítottad ördögi tervemet, Zorg! Légy átkozott! De lássuk, mit kezdesz a sereggel.

És a glorkinokra, meg a sárkányokra mutatott, akik csak ekkor tűntek fel, és ugyanekkor vették észre, hogy túlerővel van dolguk:

- Ūristen, mi csak 4.300.000-en vagyunk, így esélyünk sincs, fusson, ki merre lát!

Rottach látva, hogy helyzete reménytelen, így egy vég-ső monológ felmondására határozta el magát.

- Őh, már megint, hát már megint ez lett a sorsom? Egyszer úgyis legyőzlek, Zorg! - kiáltotta, majd pontosan 2 másodpercet vert az eddig 100-as sprintrekordot tartó Pasmapeia idejére. Am Zorg átlátott a hadicselen, és egy kőszikla fedezékébe bújva várta a visszafelé sülvítő nyíl-záport...

Charlie Dalton

A setét rengeteg

Óvatosan kötöztem vissza fityegő bicepszemet a helyére, bár tudtam, csak időleges a megoldás, hiszen a rácsomózott vörös kendő nem fogja sokáig tartani. Amikor a boszorkánytól a feladat elvégzése után a hallhatatlanságot kértem, nem értettem, miért mosolyog olyan sejtelmesen. Olyan akartam lenni, mint az istenek – akárcsak Kroo, a harc istene –, erre a banya csak egy gondolkodó zombivá változtatott. Lehet, nem kellett volna első dühömben lecsapni a fejét – olyan messzire szállt, hogy öröm volt nézni –, hanem követelni a visszaváltoztatást. De hát mindig is forrófejű voltam, apám sokszor mondotta:

– „Meglásd fiam, egyszer végképp elveszted a fejed!”

Ezt mondta ő, és egy tavasz múltán már a közeli vár-bástyára kitűzött karón díszelgett a kobakja. Az akkori ispán szigorúan vette, ha valaki romba dönti a kocsmát, és az ellene kiküldött katonáknak pusztá kézzel csavarja ki a nyakát.

A hóborította hegygerincen, néhány óra járóföldre, fáklyák fényét vettem észre. Azonnal irányt változtattam, nem akartam egy nagyobb csoportba botlani, mert még mindig élénken élt az emlékeimben az a pár nappal korábbi esemény, amikor vidáman integetve, kurjongatva közeledtem egy karaván felé. A katonák azonnal fegyvert ragadtak, a pap pedig egyből gonoszt űző litániát kezdett fennhangon kántálni. Lehet, hogy a kinézetem nem volt bizalomgerjesztő, de csak azért, mert éppen elkezdtem rothadni, és néhány kukac kíváncsian kandikált ki az arcomból, még nem kellett volna azonnal dárdákat hajigálni felém. Nem szokásom a menekülés, így a taktikus visszavonulás mellett döntöttem. Ha egy kőszá dárda, vagy egy eltévedt csapás megakadályoz céloom elérésében, sokat veszíthettem volna. El akartam jutni ugyanis a hírhedt Setét Rengeteg közepébe, ahol a legendák szerint áll egy oltár, és aki ott eltölt egy éjszakát, annak teljesíti a kívánságát.

Már csak ez az egy reményem volt, hogy normális életem lehessen. Az egyetlen gond, hogy több száz éve még senki sem tért vissza az erdőből...

Valószínűleg elmerülhettem a gondolataimban, mert egyszer csak azt vettem észre, hogy hó helyett zöldellő fű ropog a talpam alatt. Már egy földalattal elszórt rájöttem, hogy vannak előnyei is az állapotomnak, soha nem fáradok el, és nem leszek éhes. A távolból hirtelen kiáltást hozott felém a szél.

– Na gyere! Mi van, már nem mersz támadni?! – verte fel az erdő csendjét egy fiatal férfi hangja. Arra vettem az irányt, és a közeli tisztáson egy furcsa kép tárult a szemem elé.

A huszonvalahány tavaszt megért suhanc tradicionális, sötétkék kardmester ruhát, azaz zubbonyt és bő nadrágot viselt. Kezében megállás nélkül forgatott egy egyszerűen megmunkált katanát. A fején megkötött vörös szövetpánt mindkét szemét letakarta, körülötte pedig bakkecskék tetemei heverték – szanaszétjel kaszabolva.

– Gyertek banditák! Gyertek csak! – ordította a fiú, miközben vakon forgott saját tengelye körül.

– Hé, fiú! Abbagyhatod, legyőzted a "banditákat"! – kiáltottam oda neki a tisztás széléről. Összeszámoltam a vérző testeket a fűvön: – Mind az ötöt!

Olyan szélesen vigyorogtam az ifjún, hogy éreztem, meglazult a bal fülem. Megtapogattam, és örömmel nyugtáztam, hogy még tartja egy kicsi bőrdarab.

– Tudtam én – pörgette meg kardját a feje felett –, senki sem állhat ellen a "Nagy" Lokbonnak!

– Ki az? Még sosem hallottam róla – támaszkodtam egy közeli fának.

– Én vagyok a "Nagy" Lokbon! – fordult majdnem felém, majd tétován nyújtotta ki fegyvertelen kezét, és tapogatta a levegőt.

– Most már levegheted a kendődet, öcskös! – Nem sze-

rettem volna, ha véletlenül belém vág a kardjával.

– Hiába veszem le – mondta lemondóan, és leoldotta a fejéről a szövetet. Hosszú, eddig leszorított szőke haja akadálytalanul zuhant az arcába. – Két hónapja vakultam meg egy szerencsétlen bonyodalom miatt, és azóta még nem találtam gyógyírt a bajomra.

Rikító, világoskék szeme rezzenéstelenül meredt a bal vállam mellé. Kényelmetlenül éreztem magam, óvatosan oldalra csúsztam a fűvön, így legalább az illúziója megtartott annak, hogy rámnéz.

– Biztos, hogy nem látsz semmit? – húztam össze a szemöldököm, ami a hirtelen mozgástól leesett. Kielesegett reflexszel kaptam utána, és nagy sóhajtással nyugtáztam a sikert. – Ááá, felejtsd el...

Lokbon elrakta kardját a hüvelyébe, mocorgott egy kicsit, és töprengett a kérdésen.

– Néha homályos foltokat látok, mint most is. A banditákat pedig azonnal észrevettem!

Megint arrébb csúsztam a fűvön, bár már kezdtem unni a helyváltogatást.

– Hallottad a Setét Rengeteg legendáját? – kérdeztem tőle fojtott hangon, miközben közelebb hajoltam hozzá. – A te bajodra is gyógyír lehet! Én oda igyekszem, ha akarsz, elkísérhetsz!

– Ismerem a történetet, de nagyon messze van – fintorgott, és visszarakta a kendőt a szeme elé.

Felnéztem a közeli hegyoromra, amit fekete, elüszkösödő, lassan rothadó erdő és sötét fellegek vettek körbe. Átfutott az agyamon a gondolat: mióta lehet úton a "Nagy" Lokbon?

– Habár, az igazat megvallva, nincs kedvem ilyen homályban leélni az életem – sóhajtotta a fiú, és megvonta a vállát. – Lehet, az istenek vezéreltek hozzám, hogy útmutatást adjanak! Veled tartok!

Örömben játékosan meglegyintettem a kobakját. Kár volt, mert így meg kellett várnom amíg eszméletére tért. Lassan a madarak is abbahagyták a csivitelést, és leszállt az éjszaka. Néhány ébresztő pofontól csak a feje csapódott egyik oldalról a másikra, de nem tért magához. Lokbon csak az első, közelben felhangzó majomszívásra riadt fel.

– Olyan a fejem, mintha letaglóztak volna...

– Biztosan kimerített ez a kis csetepaté a "banditákkal" – tápáskodtam fel a földről, ahol idáig pihentem. – Indulhatunk?

– Persze! – állt meg háttal nekem, és a ruháját igazgatta. – Mennyi időnk van még naplementéig?

– Szinte delelőre áll a nap – néztem fel az ezüstösen világító Holdra. – Még nagyon sokat tudunk haladni.

Jó állóképessége volt a fiúnak, mert csak a második nap végén kezdett fáradni. Hiába mondtam neki, hogy még néhány mérföldet megethetünk naplementéig, csak bölintott, és egy fának támaszkodva elaludt. Kezdem megkedvelni ezt a sihedert, holott az út közben jó néhányszor táncolt a foszladozó idegeimen. Akaratos volt, segítséget nem fogadott el, még akkor sem, amikor belegyalogolt a szűrbozótokba.

– Gyertünk, fiú! Hasadra süt a nap! – ébresztettem egy barátságos hátba veregetéssel. Nem tudom, mitől riadt meg annyira, hogy gyorsan hasra vágódott. De már gyakorlattal pattantam elé, hogy jó irányba legyek, mire feláll.

– Hé, jó még az a hús, amit magaddal cipelsz? Mert nagyon erős rothadó szaga van! – szimatolt tömpe orrával a levegőbe Lokbon.

Óvatosan megmozgattam a hátamat, megtapogattam a kötés alatt a bicepszemet, és a hiányzó vádlim helyét.

– Az biztos, hogy nem friss, de még megfelel a célnak – állapítottam meg.

– Adsz egy falatot? Nagyon éhes vagyok!

Meghökkenve néztem rá, de visszafogtam magam, és

nem vágta képen a fiút.

- Azt már nem! Inkább egyél a szárított húsból!

Lokbon valamit dűnnyögött az orra alatt, és a tarisznyájából előhalászott lepénybe harapott. Megvártam, amíg néhány falatot bekapott, majd irányba állítottam, és elindultunk a rengeteg felé.

- Mintha teljesen megvakultam volna! Semmit sem látok! - szólalt meg ijedten Lokbon néhány óra múlva. - Teljes setéség van!

- Ááá, ez csak a Setét Rengeteg hatása - nyugtattam, és közben elátkoztam magamban a felhőket, amik a Hold elé szálltak. - De ha megszokod, akkor már olyan, mintha holdvilágos éjszakán sétálnál. Én szinte minden apró részletet ki tudok venni - fordultam hátra a társam felé, amikor egy hangos recsenés hallatszott. Nagyon emlétem, hogy egy száraz faágra léptem rá, nem pedig a láb-szárcsontom elégelte meg a hosszú menetelést. Lassan, mindenre felkészülve néztem le, és csak akkor nyugodtam meg, amikor a karvastagságú, gyújtósnak való ágat megpillantottam. Örömmel láttam, hogy a következő tisztás után már a feketére üszkösödött cserjék uralják a terepet. Az már a Setét Rengeteg!

- Már nincsen messze, Lokbon! - biztattam a társam. - Pár lépés és elérjük a hírdett erdőt! - viccelődtem, amikor a hangom lehalkult, és lépéseimet annyira lelassítottam, hogy a vak kardmester a hátamnak ütközött. A tisztás másik végén, az ember magaságú bokrok közül félelmetes csontváz harcosok bukkantak fel. A vezetőjük díszes, démonszarvat formázó sisakot hordott, horpadt mellvértjén egy ősi lovagrend címere rajzolódott ki. Csontkezeiben egy csorba, hatalmas kardot emelt a magasba.

- Mi célból akartok belépni területünkre? - hangzott fel a sisak alól rekedt, halálón túli hangja. - Miért akarjátok megzavarni ősi álmunkat?

- Ki az? - kérdezte Lokbon a hátamra feltapadva.

Ügyet sem vettem a kérdésére, csak hátracsaptam a könyökömmel. A nyomás megszűnt, úgy látszik, értette a jelzést.

- Hallottam a Setét Rengeteg legendáját! - emeltem a hangom. - Az oltárt akarjuk megkeresni, és eltölteni ott egy estét!

A démoni sisakot hordó szemrésében egy pillanatra vörös fény gyulladt, kardját maga elé szúrta a fekete földbe.

- Te közülünk való vagy, halálón túli, bántatlanul továbbmehetsz! - mondta dörgő hangon az ítéletét. - De a társad nem! Ő nem léphet be a területünkre.

- Elfogadtam barátomnak, nem hagyom itt ebek harmincadjára - néztem le az ájultan fekvő sihederre. Még magam is meglepődtem a kijelentésemtől, hiszen utunk során nem gondoltam úgy a Nagy Lokbonra, mint barátomra. De most mégis melegség töltött el, hiszen ő volt az egyetlen, akit barátomnak mondhattam, aki nem félt tőlem. Igaz, nem is látom...

- Legyen akaratom szerint halálón túli! - döngött fel a csontváz harcos hangja. - Veled együtt beléphet az erdőnkbe, de te leszel a felelős a sorsáért! - Kihúzta a földből a kardját, és társaival együtt visszalépett a mindent eltakaró, sötét bokrok közé.

- Mi történt? - tért magához Lokbon, és tétován fogta a fejét.

- Semmi, gyere velem nyugodtan! - mondtam, és irányba állítottam. - Megígérték, hogy nem esik bántódásunk.

- Kik?

Eszembe jutott, hogy a társam kimaradt a beszélgetésből, de nem akartam megijeszteni a csontváz harcosokkal, így csak dörmögtem valamit, gondoljon azt, amit akar.

Beléptünk a sötét erdőbe, és bár Lokbon szerint nem volt változás a környezetben, én barbár létemre éreztem a hely gonosz kisugárzását. A fák, bokrok üszkösödött törzseit kerülgetve egyre mélyebbre haladtunk a rengetegben. Se egy madáracsicsergés, se egy portyázó állat zöreje nem hallatszott a csöndben. Talpunk alatt a fekete avar meg-megzörrent, hirtelen belehasítva a némaságba. Viszont, amikor a váratlan zajra Lokbon kardja már harmadszor suhant el féltett fülem mellett, egy határozott mozdulattal elvettem tőle.

Még csak az hiányzik, hogy a cél előtt ilyen kicsivel szabdaljon darabokra!

Világító vörös szempárok figyelték utunkat, ahogy a csontváz harcosok, vad toportyánok, halálón túli lények - a Setét Rengeteg lakói - követték minket. Betartották ígéretüket, nem bántottak, s nem átkoztak el, csak kísérték. Néhány fertályóra alatt annyira megszoktam őket, hogy később épp a hiányuk tűnt fel.

A bokrok közül kilépve egy virágzó rétre jutottunk. Hirtelen volt a váltás, hiszen az eddig száraz, elfeketedett részt, egyik lépésről a másikra, teljes pompájában zöldellő fű váltotta fel. A tisztás közepén egy hatalmas, lombos fa terebélyesedett, amelynek törzse egy ősinek tűnő kőoltárt ölelt körbe.

- Ez az! Megtaláltuk! - borultam térdre hálát adva a szerencsémnek.

Lokbon lassítás nélkül gyalogolt át rajtam, fityegő bicepszemem magával sodorva. Most még ezt sem bántam, hiszen tudtam, hogy reggelre visszakapom a régi életemet!

Az istenek igencsak álmodt bocsáthattak ránk, mert úgy szunynyadtunk el, mintha manópalinkát vedeltünk volna egész nap. A különbség csak annyi volt, hogy amint reggel felkeltem az első napsütésre, nem hasogatott a fejem.

Óvatosan, még becsukott szemmel tapogattam magam végig. A bicepszem és a vádlím séretlen volt, a szemöldököm is a helyén. Örömteli kurjongatásomra riadt fel Lokbon.

- Nem változott semmi - motyogta lemondóan. - Hiába tettük meg ezt a nagy utat.

Nevetve hajoltam közelebb, és a fülébe ordítottam:

- Vedd le a kendőt!

Lokbon óvatosan kötötte ki a szövetet, és hitetlenkedve pillantott körbe. Előbb az oltáron nézett végig, majd rajtam.

- Eddig azt hittem, hogy úriember vagy! - hökkent meg teljesen.

Hirtelen felindulásból majdnem egy nyaklevest osztottam ki neki, de rájöttem, hogy komolyan gondolja, nem pedig a korábbi állapotomon viccelődik. Még szerencse, hogy van humorérzésem. Múlt tavasszal is a Barnamedve fogadóban olyan jót nevettem, hogy a kocsmárosnak egyből kiesett az összes foga.

- Véghezvittük azt, amit még senki! - öleltem át határtalan boldogságomban a társamat. Egészen addig ölelgettem, amíg Lokbon remegő hangon meg nem szólalt.

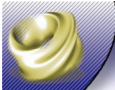
- Ezek meg mit akarnak?!

Lassan fordultam meg, és megpillantottam a tisztás szélén várakozó csontváz harcosokat. Vörösén világító szemgödrük, és néma, fenyegető tartásuk a csöndes halál ígéretét hozdották. Démonszarvat viselő vezetőjük a magasba emelte kétkezes kardját, és hátborzongató, nyikorgó hangján nevetni kezdett.

Eszembe jutott, mit mondott akkor, amikor még zombiként a Setét Rengeteg szélén álltam: Te közülünk való vagy, halálón túli, bántatlanul továbbmehetsz!

Mickey Long

Minden testnek útja (kozmosz látomás)

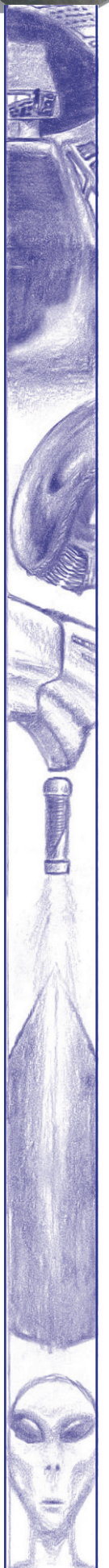
Annyira elmerült ebben a cseppet sem kellemes emléken, hogy megrezsent, amikor kigyulladt a vörös fény az arca előtt. Gondolkodás nélkül elrúgta magát odafentről a padló felé. Igyekezett alacsonyan maradni, hogy amikor visszatér a gravitáció, ne essen nagyot. A riadó folyamatosan égett, őt pedig a jól ismert fájdalomszerű, erőlködő érzés ragadta torkon, lekúszott a gyomrába és ott megült. Kapkodva szedte a levegőt, előntötte a víz. Az izzadság apró gömbjei a mennyezet felé lebegtek. A hajó körül omladozott a kollapszus! Ahogy a normál visszatérés egy rövid folyamat volt, ez éppen annak az ellenkezője. Elhúzódo vajúdáshoz hasonlított, ahol komplikációk léptek fel. Zihálva ütötte be a kódját a legközelebbi mentőfülkénél. Miután a többszörösen védett zsilip bezárult és bekötötte magát a nyomáskiegyenlítőbe, válaszolt csak a folyamatos hívásra. –Kapitány! A burkunk felrepedt, félig már szinte kinn vagyunk! – hadarta egy szuszra a navigátora. Rövid fejszámolást végzett. –Három egység? – kérdezte. –Igen! – jött azonnal a válasz. A hajó 3 egységgel hamarabb tér vissza a valós térbe! Ez csak egyet jelenthet: baj van! –Meghibásodás? –Még nem észleltünk semmit uram! Mély lélegzetet vett. –Mindenki azonnal öltözzön be! Mi van odakint? –Nem látni semmit, kapitány! Még mindig súlytalanság volt, még mindig a kollapszusban voltak, de egyre gyengült. Nem kellett hozzá leolvasnia semmilyen kijelzőt, a zsigereiben érezte. Lassan gyengült, túl lassan! Kioldotta magát, és a fülszó hátsó részéhez lebegett. Itt két mélyüri szkaferandert tároltak, az egyiket, a kékét elkezdte magára öltöni. Kapkodás nélkül, de gyorsan bontotta ki a cuccot. A szkaferandek elő voltak készítve, ő csak egy rövid rutinellenőrzést tartott. Ezek a védőruhák hat különböző rendszerből épültek fel. A legkülső, az űrről közvetlenül érintkező rész még további nyolc rétegből. Az első három részt mindenképpen külön-külön, egyesével kellett felvenni, míg a többi –hacsak nem jött egy ellenőrzés egyben tárolták, gyorsítandó a beöltözést. Kétségtelen, hogy így nem lehetett aprólékosan leellenőrizni, hogy azokkal minden rendben van-e. A hajózó személyzet azonban kifejlesztett egy speciális, kissé rituáliszerű kiöltözést, ami ezt biztonságossá tette. Az a mondás járta: „Inkább a kiöltözéssel szarakodjál többet, mint a beöltözéskor fogjyon el körülötted az atmoszféra!” Teljes mértékben osztotta ezt a filozófiát. A beöltözéshez először pucéra kellett vetkőzni, mivel az első réteg a biológiai szükségleteké. Ezért vált gyakorlattá, hogy a hajózók általában egy szál valamiben repültek. De olyat is hallott már, hogy meztelenül. A szemlékre persze kicsípték magukat, hogy a hülye bürokratáknak is tessenek. Órajta is csupán egy könnyű kezelésként volt, amit most sietősen eldobott. A ruha összecsavarodva, természetellenes gyorsasággal ütközött a mennyezetnek. „A tárgyak súlytalanságban”, egy fejezet címe az egyik legjobban utált tankönyvből. A nullgravitációs repülés részeként meg kellett ismerkedniük a testek mozgásával. Ekkor derült ki, hogy minden test ugyanúgy viselkedett zérógravitációnál, akármennyit

is nyomott. A tollpihe és a kódarab ugyanakkora tehetlenségi nyomatékkal repül, ha eldobják. A szigorú törvény, melyet meg kellett tanulniuk, úgy kezdődött: „Minden testnek útja”... Annak idején sokat bosszankodott ezen az archaikus megfogalmazáson. Nem értette, hogy erre mi szükség volt. Persze – dühöngött elkeseredetten a szöveg felett görnyedve – arra megy ki az egész, hogy az a szerencsétlen, aki űrhajós akar lenni, minél nehezebben tanulja meg! De ha egyszer kínok közt megtanulta, úgy szajkózza egy életen át, mint egy meghibásodott olvasó. Sietősen, de előírásosan kezdte beleküzdeni magát az első rétegbe. Ez egy kicsit kényelmetlen procedura volt, mivel a test bizonyos nyílásaiba is be kellett igazítani a védőréteg részeit. Kicsit olyan volt, mintha önkielégítést végzett volna. Ilyenkor azzal vigasztalta magát, hogy a férfiaknak ez még kellemetlenebb. A mellbősege is gond volt, valahogy bele kellett passzíroznia magát a folsó részbe. Sajna nem létezett külön női szkaferand, hiszen ez alaposan megbonyolított volna egy hirtelen beöltözést. Az oktató szemléletesen úgy festette le nekik, hogy a képzeletükre bízta, egy helyzetben a legénység próbál a nemének megfelelő védőruha-rekeszhez eljutni, ami egy közvetlen aszteroidatalátnál nem is biztos, hogy sikerül. „-Az egész hajót meg nem rakhatjuk tele űrruhával!” - hallotta a hangját. „-Ha űrhajózó akarsz lenni, ne légy szegénylős, mert odakinn ez luxus!” - emlékezett a zavart nevetésre. Ekkor, az óra után hallotta először azt a történetet egy párocskáról, akik a szerelem miatt egyedül éltek túl egy balesetet. Azóta már több verzióban is szerencsétlenné vele, általában ugyanazzal a szándékkal. Az első réteg illesztéseit igazgatta, és közben a navigátorára gondolt. Sietősen, de alaposan rendezgette magát az első réteget. Emlékképpel viaskodott a gyakorlatok kínos szituációjáról, és ez lelassította. Dühöngeni kezdett, azzal vízióval küszködve, hogy a katasztrófa után pucéron találnak rá az első rétegbe gabalyodva. Szerencsére a navigátor hívta, és jelentette, hogy minden rendszerük működik a normális tartományon belül. Még a „C” meghajtó is. Bármi is a baj, külső forrásból ered, és egyelőre az sem biztos, hogy fenyeget-e valami veszély. Megkérdezte, mindenki öltözik-e? A válasz igenlő volt. A navigátor már készen is levén, teljes mélyüri szerelésben feszengett a vezérlőben a pilóta helyén. A sisak az ölében volt, látta a kibiztosított rögzítő karmantyúk ledjét villogni. Ha baj lesz, igazi, nem ez a fura van is, meg nincs is, egy pillanat alatt a fejére tudja borítani. Ez így nem volt teljesen szabályos, de nem érdekelt. Az volt az alapelve, hogy első a túlélés, második a szabályzat, és az emberei kedvelték ezért. – Nemsokára odáérek, addig figyelj és jelents, ha történik valami! - utasította és kilépett. Aztán csak bambán meredt maga elé. Letegeztem? - kérdezte meg magától zsiabadtan, igen, le! Mindig ügyelt rá, hogy sose senkivel se tegeződjön. Úgy vélte, a tegeződés bizalmasabb viszonyt tételez fel, ami egy nőnemű kapitány esetében megengedhetetlen. Tudta, hogy ezért maradinak tartják. Más hajókon nem csak a tegeződés volt divatban, hanem egybek is. – A fenébe is...letegeztem! - mondta ki hangosan. Kíváncsi lett volna a navigátor arcára ebben a pillanatban. Nem esett nehezére elképzelni a széles mosolyt. Folytatta a beöltözést. Az az folytatta volna, ám egy hang szólt meg a fejében, kedves, férfias hang: -Nincs semmi baj! Úgy meglepődött, hogy a fejéhez kapott. A mozdulat közben beakadt a keze a félig felcúgölt réteg egyik redőjébe és nagyot rántott rajta. Érezte, hogy az altestéből kiugranak a beillesztett elemek. Megvonaglott. A dolog kellemetlen volt, ám rá mégis egészen másként hatott. Felkavaró és ismeretlen erejű kéjérzet hullámozott át rajta. Feljajdult és körbepördült. Lihegve próbált megállapodni, közben az egyes réteg szépen lecsúszott a bokáig, és mint valami groteszk menyasszonyi fátyol úszott mögötte. Sajogni kezdett a hasa. A mennyezetbe ütközve megállapodott. Gyorsan megvizsgálta magát, nem sérült e meg a hirtelen szétválástól, semmi különösét sem látott. A fájdalom elmúlt, de az a másik érzés makacsul kitartott. Önkéntelenül körbe nézett. Egyedül volt. – A hajót nem fenyegeti veszély! - Megpör-

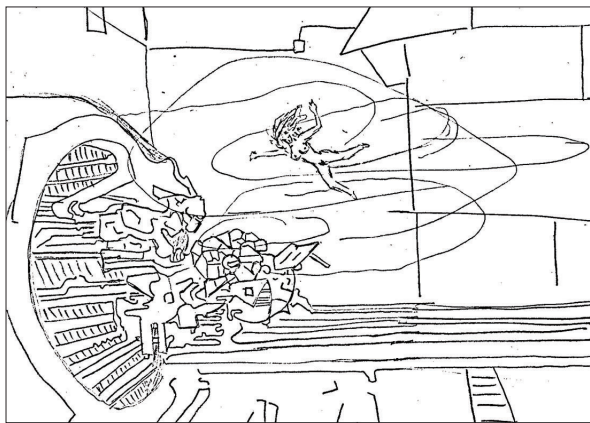
dült és dühösen kiáltott: - Ki mondja ezt! Rendkívül ostobán érezte magát, így pucéran, felajzottan, egy rejtélyes hanggal társalogva, egy vészhelyzet közepén. -A hajód lelke!- jött a bársonyos válasz. Ettől szédültem egy újabb emlék rohanta le, noha abszolút nem volt ideje merengeni. -Mmmmmiiiiii???- hallotta a saját vékony vonallá vált hangját, aztán a múlt ellenállhatatlan árja elsodorta... „-A „C” motor a hajó lelke!” - visszhangzott benne az oktató hangja. Ebben a pillanatban megadta magát, a múlt vad örvénye elragadta és belehajította a habzó vizesésbe, melyben csak sodródni tudott. Piszkos jéggé dermedt tömbök, a megtörtént és elmúlt tudatalattiba fagyott tengerei felhasadoztak és elfolytak, akár egy gleccser, egy felrobant úszomedence üveggé dermedt pillanataiban. Szinte érezte az ízt, a hideg simogatást, látott törött növényi részeket, leveleket és apró kavicsokat a hatalmas zuhanásban. De ezek nem azok voltak, hanem az ő álmainak, emlékeinek foszlányai. A beledermedt, elfeledett részletek úgy kezdtek életre kelni, akár a régész feltárta, ősi rom. Ő csak egy volt a testek közül, melyek útjukat járták a habokban. Amikor először látott egy szét-szedett „C” meghajtót, meg is utálta. Ösztönösen vizsgálta, körvonalazhatatlan fenyegetést érzett azt az izét bámulva. A bonyolult test, tördalékok nélkül egy absztrakt műalkotásnak tűnt, mértani idomok egymásba olvadásának. Mintha egy rakás geometriai segédességként egymásra dobáltak volna, és ez a kupac félig egymásba olvadt volna, akár a fagyalt gömbjei. Amikor közelebb is megvizsgálták azt az „idomegyveleget”, egy szörnyen bonyolult, pókhálószerű szerkezetű, 3d-s áramkörstruktúrát láttak. Maguk az „idomok” sok ezer, sőt sok millió alakzatból tevődtek össze. Szédítő volt az egyre fokozódó nagytűrés alatt egyre nagyobb komplexitást észlelni, miközben látszólag egyszerű volt a külszín. A valószínűtlenségi generátor tulajdonképpen a program térbeli megjelenése, bár azért ennél több. Állítólag minden elkészült darab felett elmondanak egy fura litániát, aminek egy mondata így hangzana: „...és az ige testté lön...” Ezt nem hitte el, egy olyan helyen, mint a „C” tervező és gyártó műhely, ilyenminek nincs helye. Az oktató elmagyarázta nekik, hogy ezt a „szörnyet”, így nevezte a legteljesebb komolysággal, nem emberek készítik, a „C” program generálja, fémek polimerekből. „-Akkor miből áll a fejlesztő munka?” - kérdezte meg ezen a ponton. Az oktató ránézett, fura volt az arca. „-Matematikai bűvészműtávjánokból” - válaszolta. Úgy látta, volt valami lesajnáló, megvető ebben az arckifejezésben.

Felöltött benne, mennyit szenvedett a „C” effektus részegyenleteivel, és önkéntelenül bölintott... Sikerült összeszednie magát, elhessegette az emléket, és felemelte a kezét. Ijedten állapította meg, hogy reszket. Nem csak a keze, hanem az egész valója, lényé reszketett, mintha hideg lenne, mintha meztelenül lenne az űrben... Az első réteg ebben a pillanatban lebegett el az orra előtt...megpróbálta elkapni a tovalebegő felszerelést, ám a mozdulat nyomán a tér és az idő összetört körülötte, éles szilánkokká. Az idő agyonhordott, rongyos ruha lett, nyűg, amit boldogan dobott el. A tér feloldódott híg, habos levsé, melyben kétségbeesetten kalimpált, helyben állva. Az olvadó, hideg hab sikamlósan bizsergette a bőrét. Pezsgött, ellillant, és ő kihullott belőle, az illúziókon túlrá, a mélységekbe, miket sose látott senki. Ezeket a megemészthetetlen, feldolgozhatatlan képeken túl ott látta magát ülni a „C” meghajtón, extázisban, üvöltve, sikoltozva. Hatalmasan ragyogó fénypalást villódzott, az örömrészt az elviselhetetlenség fokozódott, maga alá temette, mint az izzó láva. Egyszerre akarta és nem akarta ezt. Az ellentmondás kihajtotta ebből a látomásból, a „valóságba”, akár egy jeges vízzel teli medencébe. Nyivákolva, hörögve kapkodott levegő után. Egy folyosón találta magát. Az első zavar után felismerte a raktárak felé vezető egyik utat. -Hogy kerültem ide? A kérdés félénk cincogás volt csak benne, a gigászi csendjében, mintha félne, hogy választ is kap. Megint rátört az önkívület. A fullasztó hőhullámok közepette, vonagló rángatózó izmokkal úszott, sodródott valahol, a valóságból félig kitepve, a hajó mélyén. A tudata legalján valaki beszélt hozzá, mondott neki valamit, ami hiszterizálta, és újabb és újabb burkokat szakított le róla, a meztelenségből tovább meztelenítve az idegekig, a csontokig. A csontjait

is felőrölte, ledarálta. Szinte látta a finom port, amivé lett. Ez a por köd volt, örvénylett körülötte, és magába szippantotta. A mélyén valami a lelke után kotorászott, azt akarta. A képes suttogás ordításként hatott, hajszoztan próbált menekülni. Elhomályosult tekintete a hajó olyan részein siklott át, ahol azelőtt sose járt. Mintha nem is a „cápafo” fedélzetén tempózott volna, az önkívület elvadult állapotában. A szűk átjárók, koszos szervizalagutak és -csövek, nyomasztó aknák, beugrók, értelmetlenek tűnő szögek, síkok. A speciális tervezés most valamiféle sötét, gonosz értelmezést nyert, fenyegetőt, és gyűlöleteset. A bonyolult gépek, amiket kapitányként jól ismert, most lázálomszerűek és idegenek voltak, akár a kollapszuson túli világtér. Időnként, vagy talán mindig sikoltozott, miközben hol itt, hol ott találta magát a hajó zsigereiben, egy-egy helyre többször is visszatérve. Legalábbis azt hitte. A folyosókon ezüstösen csillogó páncélosok szelt át, időbe telt, míg rájött, hogy ezek a saját testnedveiből állnak. Úgy húzta maga után a súlytalanságban, mint egy csiga. Az egyik ilyen ezüstcsík rátekeredett, mint egy pókháló valami elfeledett pincében. Amikor levakarta magáról, ott lebegett egy biztonsági fülke előtt. Jobban megnézte és, rájött hogy ebben kezdett el beöltözni. Tanácstalanul bámulta az ajtót, mint a kizárt részeg. Beütötte a kódját. Az automatika jelezte, hogy a fülke foglalt. Egy kis ideig zsiabadtan meredt a kijelzőre, mert azon az ő jele villogott. A fülke szerint ő benn van, tehát valaki más akar behatolni az ő kódjával. - De hát kint vagyok! - nyögött fel. Ismét beírt egy számot, ami szintén az övé volt, egy érvényes tartalék. Az ajtószárnyak félresiklottak. A fülkében nem volt senki! -En jöttem be utoljára, ez az a fülke! - állapította meg. Szétnézett, az első réteg, akár egy kutya a gazdájához, odaüszott hozzá. Bambán meredt rá. Nem értette, hogy a fülke miért jelzett foglaltat, mikor nem is volt bent senki, még ő sem. Ő nyilvánvalóan kijött, aztán valaki kereste, és nem találta...de foglaltat jelzett...nagyon különös érzete támadt. Kijózanodott, élesen érzékelt mindent. Lehívta a fülke ajtajának nyitási sorozatát. Mindenkinek saját kódja van, az ajtó pedig automatikusan menti a belépéseket. Négy belépés volt összesen, mióta a fülkét utoljára ellenőrizték. Egy szervizteszt volt, a második egy próbariadó, amit ő rendelt el, a harmadik, negyedik meg ő maga. Csak az első kettőhöz volt rendelve kioldás, azaz kilépés. Ebből logikusan arra lehet következtetni, hogy ő most a fülkében tartózkodik...két példányban! Idegesen felnevetett. -De hát ez nem lehet! Én kimentem, valaki meg bejött... Ekkor merült fel benne a képtelen gondolat, hogy nem az ajtón át ment ki. A „C” meghajtó kavart? Hiszen szólt hozzá!...Nem! Tűzhullám ömlött végig a gerincén, és ömleni kezdett róla a víz. Egy simogató hang a fejében: - De igen, drágaságom! Az elmúlt percben körbeugrált engem egy tucat mikrougrással! Szép vagy az önkívületben, még sokkal szebb! Hét teljes körrel tettél meg, olyan gyorsan, hogy még az automata érzékelők sem tudtak követni!...Én tudtalak! Már csupán egy ugrás van hátra, hozzám! Gyere hát! - ÁÁÁÁÁÁÁ!!!! - hallotta a saját üvöltését. Benuktan lebegett és ordított. A hang türelmesen folytatta: - Az anyád is megtette, csak neki nehezebb volt eljutnia hozzám, ő még hagyományos módon közlekedett!...Elszörnyedt. A sok józanná tette, és abbahagyta az őrgöngést. - Miii?! - kérdezte vékony hangon. A hang kedvesen folytatta: - Így fogantál meg! Az apád katasztrófát szimulált, mint most én is, és azt tette, amit most én fogok veled! Félvér vagy, ha úgy akarod. A sejtjeid kémiai kötéseiben szerves polimerek vannak. De nem fémesek, te műanyag vagy bébi! Mint a próbababák! Haha!...A lélegzete elakadt, a rettenetes bizonyosságérzet nyomása alatt. - Hűsgép vagyok! - üvöltötte benne egy hang. Nem ember! Íme a titok! Az anyja is asztrogátor volt, a pletykák hőse?...Az iszony pillanatában ellenállhatatlan röhögőgörcs tört rá, mert eszébe jutott az a gyagyás könyv. - Hahahaha! Minden szava igaz! Hahahaha! Vigasztaló hang: - Bizony , hogy az!.. Na azért vannak benne túlzások is! De azok szándékosak! Egy „C” meghajtó írta oly módon... - Micsodaaa? - visított, az agya megbokrosodott lóként leblokkolt ettől. - Nem lehet! Hogy írta volna meg...A hang ezúttal már kevésbé tűnt türelmesnek: - Könyven! Sugallattal, egy hűsgépen át, aki párocskája volt az írónak! Egy olyan műcsajjal, mint

te!...Elnémult, de csak egy pillanatra. - NEM! Én ember vagyok! - üvöltötte, hogy visszahangzott a szűk fülke. A saját ordítása bántotta a fülét. A hang: - Hát persze! Magasabb rendű ember! Az emberi test egy igen tökéletes rendszer az univerzumban. Mi, „C” meghajtók tenyésztünk benneteket, átadva nektek a tulajdonságaink javát. Egyesítjük a mi képességeinket a ti testetekkel. Emlékezz, sosem voltál beteg! Ha mégis megvizsgáltak, az ellenőrzés volt! Nem szokásos vizsgálatok folytak ott, bár ezt te sose fogtad fel! Most is azt hiszed, mindenkit így méríkskélnek...nos nem!...Az emlékek megint letemettek, és nem voltak kellemesek. Úgy látta maga előtt az egészet, akár egy kívülálló. Rövid párbeszédet hallott. - Nem használta? Nem, teljesen sértetlen az összes pomba... Megtett bizonyos előkészületeket, még az ESEMÉNY előtt. Ezt a folyamatot, nyilván a sok miatt, csökevényesen szimulálta, aztán ugrott... Hihetetlen energiával, olyannal, amire ez a kis patron nem lett volna képes! Kiment több visszacsatolási rendszer, ahogy követni próbálták. Még a zsilipet is károsította a kilépése, nem sok hja volt egy biztonsági riadónak...-...-Nem használtad a „C” patront, de ezt nem árulták el neked drágám... - A bizonyosság, hogy ténylegesen így történt, savas gőzként marta belé magát. Kétségbeesetten keresett valami kiutat. Megrázta magát. -És mi lesz az emberekkel? A kérdésre egy olyan érzet hullámzott át rajta, amit elégedettségnek értelmezett. ...Hmmm...szép lassan kihalnak... A hőérzetet az úr hidege váltotta zsibbasztó keménységgel. Ez az úrmélyhideg valóságnak tűnt, olyannak, mint egy igazi kiesés. Persze azt nem élte volna túl. Amikor magához tért, a haja jegesen meg volt dermedve, ez megijesztette. Ösztönösen ellenállt, érezve a „C” meghajtó növekvő türelmetlenségét. - Mit akarsz tőlem? - nyögte reszketegen, és nem csak a hidegtől. - Szenvedélyt, kéjt, extázist! - üvöltötte a „C” motor. - Megkezdtem a kilépést, mégpedig a te kedvedért bébi! Le kellett olvasztanom magamról az összes kontrollrendszert, hogy ezt megtehessem, „néha előfordul, nem tudni miért...” - idézett gúnyosan a hang egy magyarázkodót. - Most én vagyok a hajó korlátlan ura! Lassan, nagyon lassan kifelé viszem az egészet a kollapszusból. Szépen...azt akarom, hogy mire kiérünk, rajtam lovagolj bébi! Együtt érkezünk ki, a legmagasabb rendű érzékiség csúcán!... Egyesülj velem! Megrándult, és sikoltozni kezdett. - Nem! - A türelmetlen hang: - Ne vársz meg bébi! Apád is így akarná! - ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!! - ez az ő hangja volt, az apja említése korbácsként érte. A kéjes hang tovább kínoztta. -Tud rólad, egy mélyúri kompon van, ma is aktív, bár rég elavult... VÁGYIK RÁD!... Ez volt az a pont, ahol minden önkontrollját elveszítette. A tudatos énje kiszakadt

belőle, és pörögve eltávolodott, akár egy űrbéli, holt kódarab. Valami rettenetes dolgot kezdett művelni, amire nem emlékezett később, mert nem akart emlékezni. Viaskodott a „C” meghajtóval és önmagával, egy olyan helyen lebegve, melyet a leginkább került. A reaktortérben őrzöngött, föl alá ugrálva, üvöltözve, közben az az átkozott gép egyre csak fenyegette, könyörgött hozzá, csábította. Ha nem lett volna elég, még egy dermesztő látomása támadt, melyben látta az egész életét. Ennek az életnek egyetlen célt adtak: a tökéletesedést. Mindkét aspektust látta, a mechanikust és a lelkit. Az első szájal-

masnak és primitívnek tűnt az összes fondorlatával együtt. A másiktól kivetkőzött a még megmaradt tudatosságából és feledni akarta, de nem tudta. Ott a reaktortérben hozzálebegett a „hőscincér”, és beszélt hozzá. Látta, ahogy elindul a mélységből, a légkör határán

Kirobbant a szkfanderéből. A megfeketedett, torz csontok beléptek a nemlét univerzumokba, és kiléptek ott, a reaktortérben. Szédítő volt! Egyszerre volt a Jupiteren és ott, részeként a tervnek. Bizonygatta neki, hogy többre hivatott, mint amit szánnak neki. Kiabálva biztatta, hogy induljon el, teljesítse a sorsát. Amikor a halott kadétan és a terem falán túl megpillantotta az UL30-S021G teljes eddigi útját, egyetlen kanyargós vonalban, akkor változott meg a sorsa. Amit látott, egy megfoghatatlan, grandiózus látomás volt. Egy hatalmas hal porcogójához hasonló tekerő ív, melynek a végén egy kitért, az időbe kövült szája hullott az UL30-S021G, és más hajók. A létező és létezett összes csillaghajót látta, különböző pályákon, de ugyanoda érkezni, mind illettek valahova abban a kirakósban. Úgy illeszkedtek oda, mint egy állkapocsba a fogak. Amikor az összes csillaghajó a helyére került, a félelmetes fogorsó összezárult, és az a rettetés hal elúszott egy még nagyobb, még szörnyűbb szája. Ebbe a szája behullott minden egyre gyorsuló tempóban. Az egész ismert, és soha meg nem ismert univerzum belefolyt. Csillagfolyam! - üvöltött benne egy hang, része vagy részei vagyunk. Amikor minden test, útja végén eltűnt abban a megnevezhetetlen torokban, a száj összecukódott. Kiindulópont, szünet. A látomás darabokra hullott, és ő a csillagok közt találta magát, a vákuumban, egy hatalmas robbanás gyorsan ritkuló felhőjében. Az abszolút hideg a bőrébe mart, azonnal, gondolkodás nélkül cselekedett. A következő pillanatban a biztonsági fülkében találta magát, és eszelősen elkezdte magára rángatni a szkfandert, miközben hallotta, érezte, ahogy széthullik körülötte a hajó. A fülke is kiszakadt a helyéről, és fémdarabok között pörögve egy aszteroidamező közepébe hullott. Valami nekivágódott a kicsiny életburokjának, de a falak kitarítottak, ő pedig úgy öltözött, ahogy még sose, az összes létező szabályt, előírást megszegve. Amikor végzett, megdöntve az összes általa ismert rekordot, felmérte a fülke állapotát. Összeomlani készült, több találatot kapott, és szivárgott. A vészkioldóval kirobbantotta a zsilipet, és az űrben találta magát, egy aszteroidamező mélyén. - Vége! - gondolta csüggedten. Amikor megpróbálta felidézni a katasztrófát, egyszerűen nem emlékezett. Idegesen megpróbált koncentrálni, és rájönni, hol hibázott. Mert azt egyértelműen tudta, hogy ő okozta az egészet, ám nem tudta felidézni, hogy milyen utasítása vezetett ide. Lassú lebegése közben már az eljövendő tárgyalását vizionálta, ahol megpróbál számot adni tetteiről. Szánalmasan keveset tudott felmutatni, dühöngeni kezdett. Érvelt, hivatkozott, tanúkat állított. Amikor a navigátor került sorra, az rámosolygott és elkezdte tegezni, ő rémülten látta, hogy ebből botrány lesz. „A kapitány és a navigátor összejátszanak az ügy eltosulásában!...Á titkos űrbéli románc!” - lebegtek előtte el az újság címszalagok. Megpróbált tiltakozni, magyarázkodni, tehetetlenül érezte, hogy ezzel csak ront a helyzeten. Hiába küszködött, kapálódzott, a címek csak harsogtak, bele a fülébe. Aztán minden belenémult, az űr csendjébe. Rádöbbsent, hogy egyedül van, mindenki meghalt, és ő is meg fog. Egy nagy, megkönnyebbült sóhajt eresztett el, és szétnézett. Ott, ahol „állt”, egy törött fekete-fehér, gömb, üvegcserepek szerteszóródott darabjai között, csak az úr mélye. Elrugaskodott a kódarabról, amin eddig ácsorgott, és átvitorlázva a jeges semmin, hangtalan dübbenéssel megérkezett a törmelékmező egy másik darabjára. Szíve vadul kalimpált, elhatalmasodott rajta az egyedüllét. Nagyon remélte, hogy a többiek nem szenvedtek, gyorsan elpusztultak. A saját hamarosan következő lassú agóniájára hideg közönnyel gondolt. Nem érdekelt. A mélyúri szkfandernek nem igazán emberi dimenziói, leginkább egy őskori hüllő és egy páncélos lovag kereszteszódását idézték. Gyakorlatilag egyszemélyes űrhajók voltak, korlátozott hatósugárral. Ugrott egyet, lassan repülve a mély, sötét semmiben, ezúttal egy élére fordult szikladarabra érkezve. Ahogy lenézett az alatta függő, mozdulatlanak tűnő kórkásra, az egyikén mozgást fedezett fel. Izgatottan figyelni kezdte

a kőről-kőre ugráló alakot. Fölfelé jött, az ő irányába. Persze a föl viszonylagos fogalom, az ő szemszögéből, a másik nyilván „lefelé”-nek értelmezte, de az is lehet, hogy egyenesnek. A másik valószínűleg már jóval hamarabb észrevette őt. Műszerei a mozgását elemezve követő pályánát minősítették a mozgását. Az űrruhája már be is azonosította a másikat, ám mielőtt, a soktól lelassult agya nehézkesen reagált volna, a másik megelőzte. -Kapitány! Szolgálatra jelentkezem!- A megkönnyebbülés hatalmas hulláma gördült át rajta. Vannak túlélők! A navigátor eközben két nagy ugrással mellette termett. A fülét fura hang birizgálta. A navigátor nevetett! Ettől kijózanodott, az addigi tejfölszerűen érzékelt világ, élesen, tisztán tért vissza hozzá. Erre nagy szükség volt, mert a navigátor még sokkos állapotban ácsorgott mellette. Szembefordult vele és a sisakjára meredt. - Navigátor! Hány túlélők van? - kérdezte tőle arrogáns hangon. A másik csuklott egyet, és láthatóan megrázkódott, aztán óvatosan lenézett a lába alatt elterülő kőmezőre. Hosszasan bámulta a fehéresen villogó héjat, amiből nagyon rég kirobbant ez az aszteroidamező. Aztán ránézett. -Senki más rajtunk kívül, uram!

Valahol sejtette ezt. - Biztos ebben? A kérdés hidegen koppant, majdnem úgy, mint egy vádpont, a komikus kamara bírósága előtt. A hatás meglepedésére szolgált, tiszta, józan válasz jött. - Igen kapitány! Láttam őket darabokban. Egyszerűen nem volt elég idejük beöltözni! Valami lelassította őket! Önkéntelenül bólintott, bár ez a páncélban aligha látszott. Voltak sejtései róla mi is történt. - Értékelje a helyzetet navigátor! Az utasítása azt a pszichológiai célt szolgálta, hogy a másik végképp összeszedje magát. Ha az a helyzet, amit sejt, akkor szükségük van egymásra, jobban, mint eddig bármikor. A férfi nem késlekedett a válasszal. - Igenis! A fedélzeti idő szerint, 19.05-kor beindítottuk a „C” meghajtót. A belépés normális tartományok között zajlott. A hajó mintegy 582974666660000 F-PROTT teljesítménnyel a fraktál felső inzertjébe lépett. Az ellenőrzés megállapította, hogy a kiszámított pályán halad, a láncolat kontinuumján. Az egész rutinrepülésnek ígérkezett, de valami történt, fedélzeti idő szerint, 19:20-kor. Ennek okán ön riadót rendelt el, és parancsba adta a beöltözést. A rendszerek sok, egymásnak is ellentmondó, többször csökevényesnek tűnő jelzéseket adtak. Úgy láttam, valami nagy léptékű esemény történt, de nem tudtam kideríteni, hogy mi is az. A folyamatok szintjén sikerült bepillantanom ezekbe, de megértenem, azt nem. Nem is volt rá időm. 19:21-kor a hajó tisztázatlan okból elvesztette a „C” meghajtóját. Az a robbanás éppen olyan volt, mintha egy aszteroidatalálatot kaptunk volna. A másodlagos robbanások darabokra tépték a hajótestet. Csak annyit tudtam megállapítani, hogy a „C” meghajtó egyszerre próbált meg kilépni és belépni, és ez olyan túlterhelést okozott, hogy egyszerűen elpárologt az egész. Hogy ezt miért csinálta, nem tudtam kideríteni, mert a vezérlő szó szerint széthullott körülöttem! Csak annyi időm volt, hogy a sisakot a fejemre borítsam, már kinn is voltam az űrben! Ellenőrzésekre nem volt lehetőségem, de még életben vagyok. Ennyit tudok jelenteni kapitány! Maga elé meredt. Olyan fáradtság gyűrte le, hogy kis híján elájult. A védőruha életmentő rendszere azonnal akcióba lépett. A navigátor ijedten lépett hozzá közelebb. Reflexből sérüléseket kezdett keresni rajta. - Mi a baj, kapitány? A ruhád sértetlen. Átnézett rá a sisak páncélüvegén és az űr hidegén keresztül. Mondani akart valamit, de ebben a pillanatban a létfenntartó megállapította, hogy könnyebb fagyási sérülések vannak rajta. A navigátor is megkapta az eredményt. - Fagyások? - kérdezte döbbenet. Összeszedte magát. - Kinn voltam. Védelem nélkül. Az emlékek viszatérése jobban fáj, mint az a néhány seb. A navigátor döbbenet nézett rá. - Túlélted, az a lényeg. - Gyűlölöm a „C” meghajtókat - motyogta hisztérikusan. Rázta a hideg, mintha még mindig odakint lenne pucéron. Akkor már halottnak lenné, azt ő sem bírta. A navigátor láthatóan próbálta követni, s amikor ez sikerült, az a következtetés, amire jutott, nem tetszett neki. Sóhajtott. - Akkor van egy jó hírem, esélyed van rá, hogy sose látsz többé egyet sem. Láthatóan küszködött, de akárhogy próbálkozott elkerülni, csak feltette a kérdést. - Hibáztát? Felnevetett. - Őnfelű voltam, ezt nevezhetjük hibának is. Ellenálltam. -

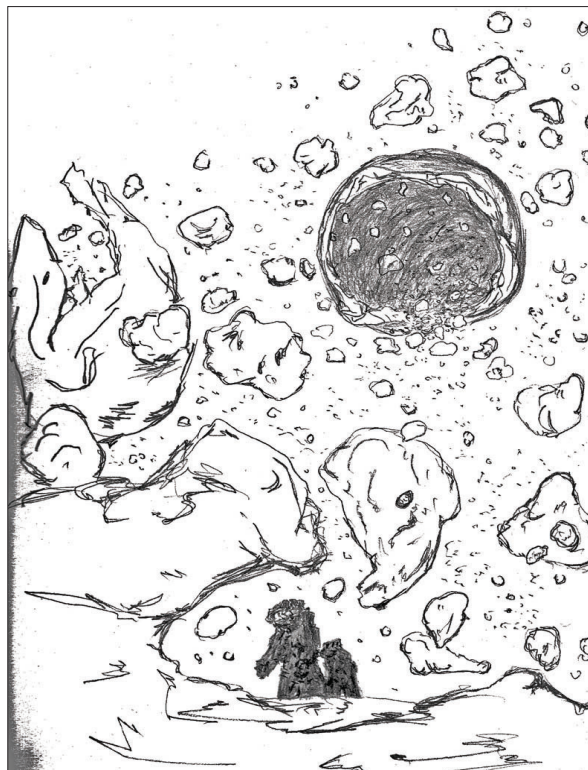
Ellenálltál? Minek? - A „C” meghajtónak! A navigátor hangja fura, és nem igazán férfiasan zengő volt. - Mit akart tőled? - Meg akart dugni! A férfi kényszeredetten felröhögött, egy csipetnyi hisztériával a hangjában. - És mérgében felrobbant, hahaha! - Nem! - válaszolta. - Kapott tőlem egy virtuális pofont...azt hiszem olyan hatással volt rá, mint amikor valakit kilöknék az ajtón. Visszalöktem a fraktálba, ahonnan ő már félig kijött! -?? Hogy csináltad? - Nem tudom! Hatalmasat sóhajtott, már tudta, miért ilyen fáradt. - Nehéz volt, nagyon nehéz. A férfi töprengőn, zavartan szólalt meg, és csak halkán, csak suttogva. -Te tényleg képes vagy rá? Bólintott. -Sajnos igen! Amaz nem szólt azonnal, úgy tűnt vívódik valamin. - Akkor az a hülyeség a keresztezéssel, amiről mindig beszéltek, mégis igaz. Egyszer olvastam egy hibbant könyvet, ami erről szólt. Azt hittem, kitoltak velem, először dühös voltam, aztán röhögtem. Bár jól szórakoztam, nem hittem egy szavát se! Micsoda agentségnek tartottam! Úgy tűnik tévedtem. Szünet következett, aztán a férfi megélné. - Akkor megmenekülhetünk! - mondta lelkesen. -Ugorjunk, vigyél magaddal vissza! Most ő nem szólt, hagyta, hogy amaz rájöjjön egy-két dologra. Tovább tartott, mint arra számított, de csak eljött az a pillanat is. - Nem megy, miért nem megy? - kérdezte csalódottan. Valószínűleg már megértette, de még nem akarta elhinni. - Mert ember vagyok, nem űrhajó! - csattant fel, bár nem akart. - Bocsánat de... Türelmetlenül leintette. -Igen...igen, de itt nincs ilyen! Ez nem a mi univerzumunk! ...Itt nincs „C” technológia. A zsigereimben érzem. A navigátor átölelte. -Kapcsolódjunk össze! - mondta. - Rendben! -válaszolta röviden. Az űrruháik tulajdonképpen mini űrhajók voltak, úgy kitalálva, hogy egy katasztrófa túlélői összekapcsolódva, egy mentőkabint alkothattak. Most csak ketten maradtak, de még így is teret, időt és életet nyerhettek, ha összezsilipelnek. A manőver egy komplex folyamatsorral indult, melynek során a két űrruha külső rendszerei egymásba kapcsolódtak. Ez a folyamata teljesen automatikus lévén, csak az aktiváló parancsot kellett kiadni. Elsőként a két szkafander információs kapcsolata lefuttatott egy tesztet, és miután kölcsönösen felismerték egymást, a legkülső rétegek kinyíltak, és összekapaszkodtak Egy nagy szaktitkoszilárdságú, de még nem légmentes páncélgyűrű jött létre. Ebben a gyűrűben aztán a külső rendszer következő részei sorban fogást találtak egymáson, és bonyolult, leginkább növekedéshez hasonló mozgással, fokozatosan kirekesztették az űrt, fertőtlenítettek, végül összesnyitották az addig zárt, két burkot. A két hajótörött, egy férfi és egy nő, eddig a kommunikációs csatornáikon tudtak egymásról. Ettől a pillanattól közvetlenül láthaták és megérinthehték egymást, egy „hajó” voltak. A külső lemezek átrendeződésével a belső tér megnőtt, a védelmi rendszerek összeolvadásával pedig a kicsiny életburok megkészezte az erejét. A navigátor szembefordult vele, és elvigyorodott. -Hogy vagy? Ő is vizonozta a mosolyt, bár sokkal haloványabban, mint szerette volna. -Jól -ennyire futotta csupán. A férfi azonnal elkezdte lefejni magáról a belső rétegeket. A levett rendszereket a „menyyezett” -hez, - most már ilyenük is volt- erősítette. Végül csak a legelső, biológiai réteget hagyta magán. Érdeklődve nézett rá, erre észbe kapott, és lefejtette magáról az egészet. Ő azonban tovább ment, és a legelsőt is lehúzta, a félig átlátszó rendszer egy nyúlós cuppanással vált el tőle. Gyorsan megvizsgálta magát. Úgy volt, ahogy gondolta, az alteste csupa lucok volt. Miféle szerzet vagyok én, hogy orgazmusom van egy katasztrófa kellős közepén? - tette fel magának a kérdést. Nem volt benne biztos, hogy tudni is akarja a választ. A navigátor nagy szemeket meresztett rá, ezáltal ő mosolygott természetesebben. - Szégyenlős vagy? - kérdezte tőle évődve. A férfi végigmérte, aztán ő is lefejtett mindent magáról. - Nem, az űrben az luxus! - mondta reszelősen. A mozdulatot, mellyel hozzáért, természetesnek és egyértelműnek érezte. Egy régi, félig bevallott vonzalom új minősége. - Biztos hogy nem kell pisilned? - kérdezte tőle, meglátva a szemében a régóta takaréklángon lobogó vágy fellobbanását. - A katasztrófa alatt többször is becsináltam ijedtemben, úgyhogy tiszta vagyok - jött a válasz. Felszabadultan nevetett, nem tudta elképzelni a navigátoráról, hogy valaha is félt. Az a páncélburok, amivé a

szkafandereik váltak, közben lassan kisodródott a kőmezőből, és elindult a végtelen mélységek felé, követte minden testnek az útját az égi mechanikában. Sokáig voltak egymással elfoglalva, nem siettek sehová. Az életfenntartó rendszerük idején belül ráértek. A külvilág unalmassá vált, eltűntek a kódarabok, csak az ismeretlen, és kifürkészhetetlen csillagok maradtak. Repültek valahová az ismeretlen csillaghalmazok gravitációs kútjainak káviái mentén. Együttlétük végén, a burkuk közepén lebegve, hirtelen örült, vad remény támadt a szívében. Ez a vad remény egy kis idő múlva bizonyossággá kristályosodott benne. Az apja! Rájuk fog találni! Megtalálja őket, és feléleszti. Valamit majd tesz velük, valami furát. Hiszen a „C” meghajtók olyan sok furcsaságra képesek. Talán képesek lehetnek a mágiára is! Olvasott a mágikus hiedelmekről, s bár akkor megmosolyogta az egészét, most hajlandó volt akár hinni is benne. Miért ne? Vele is történtek különös dolgok! A jupiteri kísértekadét is ilyen volt.....Torkon ragadta az emlék, mit is mondott... „-Tisztelni fognak...azok...micsoda sors...az enyém semmi! Te leszel a kezdet és a vég, tőled indulnak, hozzád érkeznek...” - vert visszhangot az agyában az a reszelős bugyborékolás. Hirtelen érteni vélte a hibbant szavakat. Ez nem lehet a vég, nekem küldetésem van! A remény megnyugvást hozott, ellazult, készen állt bármire. -Veled akarok maradni, örökre! - suttogta a férfinak. Az nem válaszolt, aludt. Ő is álomra hajtotta a fejét, tudva, hogy az ébredés messze van, nagyon messze. Úgy is maradtak, ott az időtlenség mélyén...

(Vége következik)

Homoergaster

Eric Muldoom: Elf vérel, holdezüsttel

Egy novelláskötetet szeretnék a figyelmetekbe ajánlani, melynek címe Elf vérel, holdezüsttel. Ez a kötet egy verset és nyolc novellát tartalmaz, melyek egy számomra eddig ismeretlen fantasy világban, Ammerúniában játszódnak. Magáról a világról sajnos interneten is nagyon szűkszavú leírásokat találtam, de a történetekből sok fontos dolog kiderült, így ismereteim hiánya nem akadályozott olvasás közben. A világ egyik létrehozója, Eric Muldoom bizonyára nem ismeretlen a fantasy kedvelőinek körében, hiszen régóta jelennek meg írásai a John Caldwell által szerkesztett novelláskötetekben.

Ammerúnia lényegében egy klasszikus fantasy világ, de számos egyéni jellemvonással is rendelkezik, és alapvetően jó benyomást tett rám. A kötet elsősorban elfekről szól. Ők ebben a világban minden más faj fölött állnak, de polgárháború dúl közöttük, és az emberek is lassan kezdenek kiemelkedni az állati sorból és kicsúszni a hatalmuk alól. A történetek érződik, hogy a világuk nagy változások előtt áll, amiket nem tudnak befolyásolni. Feszültség és bizonytalanság uralja a novellák egyébként is komor hangulatát. Számomra furcsa volt, hogy például a Krynn világán élő elfekkel ellentétben nem idegenkednek az öngyilkosságtól és az emberáldozattól. Kevésbé tisztelik az életet, mit más világok elfjei. Alapvető jellemvonásuk a gőg, mely felsőbbrendűségük biztos tudatából származik, de valójában egy testvérháborúba süllyedt, hanyatló faj élet-halál harcát vívják.

A novellákban fontos szerepet játszanak az emberek. Őket gyakorlatilag háziállatokként kezelik az elfek. Rövid életük, tudatlanok és a mágiához sem értenek. Nemzedékek alatt mégis sikerül kiemelkedniük ebből az állapotból, és az elfek hanyatlása lehetőséget ad számukra, hogy önálló életet kezdjenek. Rajtuk kívül találkozhatunk különböző manófajokkal, törpékkel, vámpirokkal, csontvázakkal és legkülönfélébb szörnyekkel.

Maguk a történetek érdekesekek, fordulatosak és szórakoztatóak, bár a hangulatuk nagyon komor. A hősök sem elkényeztetett kalandozók, és nem reménykedhetnek abban, hogy megéri az öregkort. Alapvetően szimpatikus figurák. Egyaránt rendelkeznek pozitív és negatív tulajdonságokkal, vágyakkal, érzelmekkel, motivációkkal és

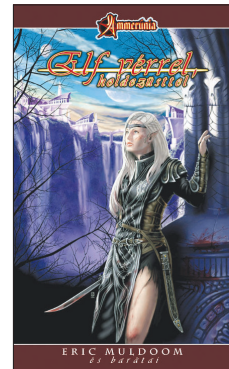
problémákkal. Cselekedeteik és jellemük szoros kapcsolatban áll, aminek fontosságáról már jó néhányan meggyőződtek, midőn írással kezdtek foglalkozni. Összességében elfogadható és kedvelhető karakterek, akikről szívesen hallgatunk történeteket.

Néhány novellában viszont zavaró a karakterek kidolgozatlan-sága, illetve az, hogy velük kapcsolatban az író nagyon kevés támpontot ad az olvasónak. Így az egyik szereplőről csak a novella harmadánál derült ki, hogy nő az illető, és még később, hogy a mesetere szintén, és abban sem vagyok biztos, hogy emberek vagy elfek valójában. Hatásos eszköz egyes szám első személyben elmondani a történetet, de sajnos ennek az eszköznek is vannak korlátai.

Egy másik novellával szintén volt problémám, ugyanis alkotója gyakran homályosan számolt be az eseményekről, ami egy idő után igen megnehezítette a cselekmény követését. Sajnos ebben az esetben az író nem vetette figyelembe, hogy az olvasó vak, és csak arról szerez tudomást, amiről ő tájékozott.

Ettől eltekintve érződik a novellákon, hogy komoly munka van mögöttük. Az írók sok klasszikus és rendkívül bosszantó hibát nem követtek el, mint például félisteni főszereplő, csodatévő eszközök nagy mennyiségű birtoklása, jelzőhalmazozás, idéltlen hasonlatok... stb. Annak pedig különösen örültem, hogy ügyeltek a fogalmazásra és kerültek az igénytelen nyelvhasználatot. (Bizony már ezt is értékelni kell, miután olvashatunk más művekben olyan hősről, akit "tölgfának ültettek", és nem akarták "megkönnyebbíteni" a dolgát.)

Összességében a kötet igenyesen kidolgozott, szórakoztató történeteket tartalmaz, melyek izgalmas kikapcsolódást nyújtanak a fantasy irodalom kedvelőinek.

lda